Woorden van vreugde voor christelijke pelgrims

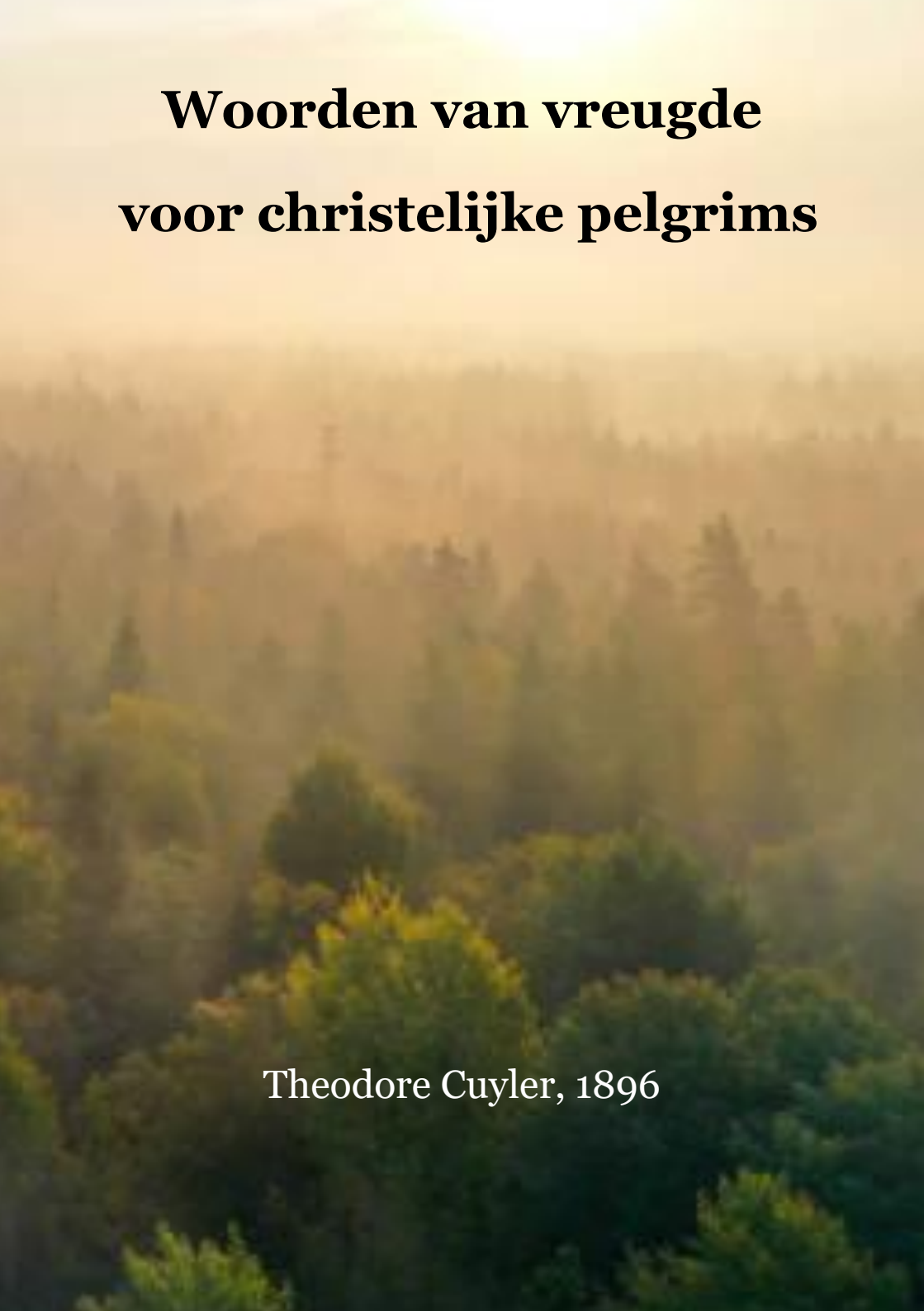

Theodore Cuyler, 1896

Vertaald vanuit een publiek domein. Dit werk mag alleen vrij gekopieerd worden, mits het niet voor commerciële doeleinden wordt gebruikt.

Het land van Beulah

Degenen die bekend zijn met de onsterfelijke allegorie van John Bunyan zullen zich herinneren hoe hij zijn Pelgrims, in de laatste dagen van hun thuisreis, naar het Land van Beulah brengt. Ze hadden de vallei van de doodsschaduw en het afschuwelijke Twijfelkasteel, waarin de Wanhoopsreus zijn ongelukkige slachtoffers gevangen hield en martelde, ver achter zich gelaten. In dit heerlijke Beulah-land, vonden ze de sfeer erg zoet en zwoel. Ze hoorden voortdurend het gezang van vogels en zagen een overvloed aan bloemen bloeien langs de kant van de weg. De zon scheen zowel 's nachts als overdag.

Glorieuze visioenen van de hemel braken over hen uit, want ze waren in het zicht van de Hemelse Stad, en tijdens hun wandelingen kwamen ze verschillende groepen van de blinkende tegen. Hier hadden zij de vruchten van het veld of de opbrengst van de wijnoogst niet nodig, want de Koning voedde hen met een overvloed van al het goede waarnaar zij op hun pelgrimstocht zochten. Terwijl ze heen en weer liepen in dit goede land, hadden ze meer vreugde dan wanneer ze reisden in streken die verder verwijderd waren van het huis van hun Vader.

Naast hun pad waren open poorten die hen uitnodigden naar boomgaarden en wijngaarden te gaan, en tuinen vol met bloemen en vruchten die heerlijk waren naar hun smaak. In antwoord op hun vragen deelde de tuinman Christen en Hoop mee dat dit de tuinen van de koning waren, door hem geplant voor zijn eigen plezier en voor de troost van de pelgrims. De tuinman nodigde hen uit om vrijelijk te genieten van alle boomgaarden en wijngaarden, en vroeg hen om zich te verfrissen met de

lekkernijen. Ze naderden het einde van hun lange reis en achter de rivier die geen brug heeft, lag het Nieuwe Jeruzalem in al zijn stralende pracht. Ze waren bijna thuis!

Nu lijkt het op het eerste gezicht misschien droevig in tegenspraak met de feiten, om de laatste jaren van zelfs het beste christelijke leven te vergelijken met dat gebied van Beulah dat Bunyan in zulke gloeiende kleuren heeft afgebeeld. Is ouderdom niet meestal een periode van afnemende lichamelijke krachten en soms van toenemende geestelijke aftakeling? "Je ledematen zullen beven van ouderdom en je sterke benen zullen zwak worden. Je tanden zullen te weinig zijn om hun werk te doen en je zult ook blind worden. En als je tanden op zijn, houd dan je lippen goed gesloten als je eet! Zelfs het getjilp van vogels zal je wakker maken. Maar jijzelf zult doof en stemloos zijn, met een trillende stem. Je zult hoogtevrees hebben en bang zijn om te vallen, wittig en verdord, voorttrekkend zonder enig seksueel verlangen. Je zult voor de deur van de dood staan. En als je je eeuwige thuis nadert, zullen de rouwenden langs de straten lopen." Prediker 12:3-5

Dit alles is inderdaad waar met betrekking tot de lichamelijke zwakheden die veel van de trouwe volgelingen van Christus tijdens de laatste fasen van hun pelgrimstocht overkomen. Een christen is niet immuun voor ziekte, armoede, lijden, lichamelijke aftakeling of dood. In dit opzicht overkomt iedereen hetzelfde lot.

Toch is er nog een andere kant van het plaatje. Ouderdom is vaak een periode van activiteit en van hoge geestelijke vreugde, evenals van rijpe ervaringen, van die volmaakte liefde die alle vrees uitdrijft. Het was

"Paulus op leeftijd" die zich altijd verblijdde in de Heer, en met veel littekens op zijn rug en veel deuken op zijn schild, verblijd naar huis ging, naar de heerlijkheid! Zij die op de Heer wachten, vernieuwen hun kracht. Zij die vele jaren in gezegende gemeenschap met God hebben gewoond en de heerlijkheid van hun Heer hebben aanschouwd als in een spiegel, mogen zichzelf meer en meer veranderd zien in hetzelfde beeld als door de Geest van de Heer.

Het is mijn doel om in deze volgende korte hoofdstukken enkele hartelijke woorden van bemoediging voor te leggen aan mijn kameraden die de klok van de tijd haar plechtige zestig jaar en ouder hebben horen uitslaan. Er is niets in dat geluid om ons bang te maken, of om onze lippen wit te doen worden of onze knieën te doen beven. Integendeel, deze stem uit de eeuwigheid moet onze ijver aanwakkeren, onze vurigheid aanwakkeren, ons geloof versterken en ons maken als degenen die, wanneer de Bruidegom komt, hij wakend zal aantreffen.

Ik heb daarom goede hoop dat veel veteraan dienaren van Jezus Christus, wanneer zij of hij deze pagina's doorneemt, de zachte bries van Beulah-land op hun wangen voelen waaien; en de muziek van Beulah's zangvogels horen als een zoet kerstlied uit de hemelse klimaten.

Maar al te vaak wordt ouderdom voorgesteld onder de sombere gelijkenis van de winter, met zijn bittere wind die door bladerloze takken fluit en zijn bevroren kluiten die als ijzer onder onze voeten klinken. In ons Amerikaanse klimaat is er een aangenamer seizoen dat de schilderachtige naam Indian Summer draagt. Wanneer de natuur een zoete glimlach toont voordat de winterse vorst zijn intrede doet en het blijvende

gebladerte in karmozijnrood en goud is gehuld. Een christelijk leven heeft ook zijn heldere Indian Summer. De oogst van goede daden - van goed zaad dat in de vroege jeugd is gezaaid - wordt binnengehaald. Genaden sieren de oude gelovige en verfraaien hem als de scharlakenrode glorie van een herfstbos. Als korenhalmen gerijpt in zonneschijn en regen, zijn die dienaren en dienstmaagden van de Heer, die nog steeds "vruchten voortbrengen op hoge leeftijd" die smakelijk smaken. Wat er ook gezegd mag worden over de levensduur van de geestelijke vermogens, sommige van de mooiste christenen die ik ken zijn in de aangename nazomer van zestig jaar en meer. Hun boomgaarden zijn nog net zo vruchtbaar als de boomgaarden van Beulah en geven elke maand hun vruchten. Ze zijn altijd overvloedig in het werk van hun Meester.

Gods veteranen

"De rechtvaardigen zullen bloeien als een palmboom, ze zullen groeien als een ceder van Libanon; geplant in het huis van de Heer, zullen ze bloeien in de voorhoven van onze God. Ook op hoge leeftijd zullen zij vrucht dragen, fris en groen zullen zij blijven." Psalm 92:12-14

Jonge christenen zijn als een boomgaard in mei; elke bloesem is vol belofte. Dezelfde mensen, na de zonneschijn en de buien van veertig of vijftig jaar, worden als een boomgaard in oktober, wanneer de rijpe appels klaar zijn voor de vuilnisbak. In deze snelle tijd is er een schreeuwende vraag naar jonge mannen, en soms een neiging om mensen die de zestig gepasseerd zijn opzij te zetten; maar er zijn mannen die niet opzij gezet willen worden, of, als ze dat al gedaan hebben, de publieke noden hen weer naar beneden halen en hun rijpe oordeel en ervaring opeisen.

Als er een moeilijke zaak voor de rechtbank komt, is het meestal een ervaren advocaat die wordt opgeroepen om het beslissende argument te geven; als de jonge arts wordt verbijsterd door de nieuwe ziekte, wordt de oude dokter, die elke kwaal heeft opgejaagd die het sterfelijke vlees kent, in consult geroepen.

Voor veel van de prestaties van het leven zijn de jeugd en de vroege mannelijkheid en vrouwelijkheid het meest gunstig; maar voor bepaalde andere zijn de lange ervaring, de samengeperste mentale vezels en het gerijpte oordeel van de ouderdom de meest bruikbare begiftiging. Sommige mensen krijgen hun volledige groei pas als ze de meridiaan gepasseerd zijn. Er is veel boze onzin geschreven over de "dode lijn van vijftig".

De schrijver van die absurde zin kan nooit gehoord hebben dat Milton "Paradise Lost" schreef en Benjamin Franklin zijn filosofische studies begon toen ze die "dode lijn" gepasseerd waren.

Chalmers was op zijn drieënzestigste de veldmaarschalk van de glorieuze uittocht van de Schotse Vrije Kerk; John Wesley preekte op zijn achtentachtigste elke dag en hield nog steeds het roer van het Methodisme in handen; en Richard S. Storrs kan op zijn vijfenzeventigste een legioen briljante predikanten overtreffen wiens harnas schittert door de "dauw van de jeugd". Mijn geliefde Britse broer, Newman Hall, vindt nog steeds zijn boog in kracht op zijn veertigste; en een zeer levendige brief van Neal Dow, de vader van het "verbod", ligt nu voor me, geschreven op de voltooiing van zijn tweeënnegentigste jaar!

Er is een groot verschil tussen oud zijn in jaren en oud zijn in mentale en geestelijke kracht. Sommige jonge mensen hebben de zwakte van onnozelheid, terwijl veel veteranen de vezels van de ochtend van het leven tot ver in de middag hebben. Het geheim om jong te blijven is aan het werk te blijven en nooit toe te staan dat roest zich op je wapens verzamelt. Piekeren tast aan, maar gestaag mentaal werk versterkt; vooral als je de eenvoudige wetten van gezondheid gehoorzaamt die God op ons lichaam heeft geschreven. Werkelijk "met pensioen gaan" is heel geschikt om iemand snel te verroesten. Als een man zijn winkel, zijn bedrijf of zijn beroep opgeeft, laat hem dan iets anders doen dat nuttig is voor zijn medemensen.

De gevierde Archibald Alexander bleef jong door elke dag een bepaalde hoeveelheid intellectueel werk te doen, zodat hij zijn gevoel niet zou

verliezen. Op de dag voor zijn dood was hij nog even vol sap als toen hij op tweeëntwintigjarige leeftijd zijn paard besteeg en door Virginia reed op zijn zendingsreizen. Hij bereidde en gebruikte vaak een gebed dat zo mooi was dat ik een gedeelte ervan citeer voor mijn mede-senioren op de arena van het leven: "Oh, genadige God, werp mij niet af in de tijd van ouderdom; laat mij niet in de steek als mijn kracht faalt. Moge mijn oude hoofd gevonden worden in gerechtigheid. Bewaar mijn geest voor stommiteit en zwakzinnigheid, en mijn lichaam voor langdurige ziekte en ondraaglijke pijn. Verlos mij van moedeloosheid in mijn afnemende jaren, en stel mij in staat om geduldig te verdragen, wat Uw heilige wil ook moge zijn. Ik vraag nederig dat mijn verstand tot het laatst toe behouden mag blijven; en dat ik zo getroost en gesteund mag worden dat ik mijn getuigenis ten gunste van de realiteit van religie mag achterlaten, en van Uw trouw in het vervullen van Uw genadige beloften. En wanneer mijn geest dit kleien onderkomen verlaat, Heer Jezus, ontvang hem! Stuur enkele van de gezegende engelen om mijn verloste ziel over te brengen naar de woningen die Uw liefde heeft bereid; en o, moge mij een overvloedige toegang worden geboden tot het koninkrijk van onze Heer en Heiland Jezus Christus." Deze smeekbede van de veteraan dienaar van God werd op zoete wijze vervuld; en hij viel zachtjes in slaap om te ontwaken in de buitengewone heerlijkheid.

Mentale kracht gaat vaak door tot op hoge leeftijd en we weten dat de geestelijke genaden vaak in diepte en kracht toenemen door het verstrijken der jaren. De nazomer van menig leven is de mooiste periode. In plaats van te verwelken verandert het blad in helder scharlaken en goud. Het geloof groeit in zijn hardnekkige vezels door de lange oefening van het testen van God en het vertrouwen op zijn beloften. Een ervaren

christen kan de bladeren van zijn versleten Bijbel omslaan en zeggen: "Dit Boek is mijn dagelijkse metgezel geweest, ik weet alles over deze belofte, en die, en die andere, want ik heb ze zelf uitgeprobeerd. Ik heb een grote stapel cheques die mijn hemelse Vader heeft verzilverd met kostbare zegeningen."

De Bijbel van mijn lieve oude moeder stond vol potloodstrepen naast de passages die haar "stok en staf" waren geweest op een pelgrimstocht van vijfentachtig jaar. Tegen mijn lezers die de leeftijd van zestig of ouder hebben bereikt, zou ik willen zeggen dat jullie beter zouden moeten worden naarmate jullie ouder worden. Veteranen worden deskundiger in de keuze en het gebruik van hun wapens. In geestelijke gevechten is de Christen die Apollyon vaak heeft overwonnen met het zwaard van het "gebed" in staat om te zeggen, zoals David tegen Abimelech zei, "er is geen gelijkwaardig zwaard, geef het aan mij!".

De getuigenissen van mannen en vrouwen die niet alleen hebben geweten *wat* zij geloofden, maar ook in *Wie* zij geloofden, hebben een enorm gewicht. Ik daag de verwaande, spottende scepticus uit om te antwoorden op de feitelijke argumenten van een nederige naaister die ik ken en die Jezus Christus al vijftig jaar van nabij kent. "Paulus de bejaarde" sprak met het gezag van een lange ervaring, maar ook met het hogere gezag van een goddelijke inspiratie. "De glorie van jonge mannen is hun kracht en de schoonheid van oude mannen is het grijze hoofd." De zilveren kroon wordt vaak gedragen door die bergtoppen die het hoogst naar de hemel torenen. Zoals zij die naar de specerijeneilanden reizen de geur opvangen als ze de kust naderen, zo inhaleren de reizigers naar het Betere Land zoete voorsmaken als ze dichter bij huis komen.

Bunyan situeert een christelijke oude dag in het land van Beulah, in het heldere vooruitzicht van de Hemelse Stad, waar het gezang van vogels werd gehoord en de zon dag en nacht scheen. Medepelgrims, wees blij! Maak een gelukkige inventaris van je barmhartigheden, en geef nooit toe aan klaagzangen. Houd elk venster van je geest open voor nieuwe ideeën en streef ernaar om gelijke tred te houden met de vooruitgang van de waarheid en van het glorieuze koninkrijk van onze Meester. Terwijl de liefde van Jezus als het vitale sap in elke ledemaat en blad van je natuur stroomt, laat je vruchten van genade overvloedig in de schoot van je medemensen vallen. Elk uur van het leven is kostbaar, verspil de avond niet, terwijl de morgen van heerlijkheid zo snel kan aanbreken!

Licht in de Avond

Gods Woord is een onuitputtelijke juwelenbank. Wat een juweel van het eerste water is deze prachtige tekst: "Bij avond zal het licht zijn!" Net als een diamant met vele kanten, flonkert hij evenveel waarheden uit als hij geslepen kanten heeft. Zoals de diamant de eigenschap heeft om te schitteren in schemerige en donkere plaatsen, zo schijnt deze passage helder in tijden van moeite en moedeloosheid. Oude mensen kunnen hun geloofsbril opzetten en zien wat een zeldzaam en kostbaar vers dit is. Het volk van God dat onder een wolk is, kan hierin ook een voorbode vinden van betere dingen die komen gaan.

De passage komt uit een van de oude profeten, uit de profetieën van Zacharia, van wie we heel weinig weten, behalve dat hij bloeide rond de tijd van de terugkeer uit Babylon, 520 jaar voor de komst van Christus. Hij is die vrolijke ziener die zich de straten van Jeruzalem voorstelt als nog gevuld met oude mannen die op hun staf leunen en kleine jongens en meisjes die op straat spelen. De tekst komt voor aan het einde van een opmerkelijke passage, die in een nauwkeurige vertaling als volgt luidt: "En het zal te dien dage zijn, dat er niet het licht der fonkelende lichtbollen zal zijn, maar een dichte, dikke duisternis. Maar er zal een dag zijn (het is bekend bij Jehovah) waarop het geen dag en nacht zal zijn; want in de avondtijd zal het licht zijn." De prachtige tekst is zo rijk aan geestelijke suggesties dat we al tevreden zijn met het opvangen van enkele schitteringen van de diamant.

1. De essentie van hoop staat in dit inspirerende vers. De grijsharige Jakob roept in zijn eenzaamheid uit: "Jozef is dood; Simeon is

dood; nu nemen ze ook Benjamin. Al deze dingen zijn tegen mij!" Op het moment komt de terugkerende ruiterstoet om hem te vertellen dat Jozef gouverneur van Egypte is en dat hij uitgenodigd is om de zonsondergang van zijn leven door te brengen in het beste land dat de Farao hem kan bieden. Een lange, onrustige dag heeft de patriarch doorstaan, maar tegen de avond is het licht. Dit is de tienduizend keer herhaalde ervaring van Gods kinderen.

Het is een deel van Gods discipline om Zijn troon in wolken en duisternis te verbergen. Het is het ambt van het geloof om vast te houden aan het feit dat achter die wolken een liefhebbende Vader op die troon woont. Het is het ambt van hoop om uit te zien naar het verdwijnen van de wolken. Als we geen stormen hadden, zouden we de blauwe lucht nooit waarderen. De beproeving van de storm is de voorbereiding op de warme gloed van de zonneschijn. Blind ongeloof beschimpt God voortdurend, beschuldigt Hem van wreedheid en ontkent het idee van een speciale voorzienigheid van alwijze liefde. Maar het geloof fluistert: "Denk niet dat het vreemd is, of alsof er iets vreemds met je is gebeurd. God ziet het einde vanaf het begin. Voor de rechtschapene ontstaat er licht in de duisternis. Alle dingen werken samen ten goede voor hen die Hem liefhebben." Hoop dwingt ons verder en opwaarts te gaan. Blijf alleen omhoog stijgen en dichter bij Jezus, in plaats van naar beneden te dwalen in twijfel en sombere wanhoop.

De duisternis hangt nu misschien dicht om je heen, mijn broeder, maar het christelijke leven is een weg van geloof. God bedriegt Zijn kinderen nooit. Als we Gods leidende hand maar stevig vasthouden, dan zullen we zien dat de weg geen stap langer of moeilijker is dan het beste voor ons

is. God heeft elke heilige over deze weg en over deze heuvels van moeilijkheden geloodst. Het zal verderop beter zijn. Elke beloning van de ziel van een gelovige ligt aan het einde van een pijnlijke beproeving. Elk succes dat de moeite waard is, ligt aan het einde van moedig, langdurig zwoegen. Wilberforce en Clarkson moeten twintig jaar storm doorstaan voordat de emancipatie van negers door het Britse parlement wordt bekrachtigd. 's Avonds was de lucht gekleurd met de gloed van de overwinning.

2. Deze passage heeft een prachtige toepassing op een christelijke oude dag. Veel mensen hebben een dwaze angst om oud te worden en zien grijze haren met afschuw tegemoet. Maar als het leven goed wordt doorgebracht, zou de nazomer een volle graanschuur en een gouden blad moeten brengen. Het geestelijke licht in de schemering van het leven wordt zachter; het wordt ontdaan van nevels en onzuiverheden. De oudere gelovige lijkt dieper in Gods Woord te kijken en verder in Gods hemel.

Toch kent niet elk mensenleven een gouden zonsondergang. Sommige zonnen gaan onder onder een wolk. s Avonds is het koud en donker. Ik heb de laatste tijd gekeken naar de getuigenissen van twee gevierde mannen die stierven tijdens mijn jeugd. Een van hen was de koning van de romanschrijvers, de andere was de koning van de filantropen. Beiden hadden hun fortuin en gezondheid verloren. De romanschrijver schreef als volgt: "Het oude lichaam wordt met de dag meer verbrijzeld. Ramen willen niet omhoog; deuren weigeren open en dicht te gaan. Ziekten komen eerder en sneller, vrienden worden minder en minder. De dood heeft de lange, donkere laan naar vroege liefdes en vriendschappen

afgesloten. Ik bekijk ze als door de traliedeur van een begraafplaats vol monumenten van hen die me eens dierbaar waren." Dat is geen vrolijke zonsondergang van een prachtige literaire carrière. s Avonds ziet het er somber uit en de lucht ruikt naar het graf.

Luister nu naar de oude christelijke filantroop, wiens innerlijke leven verborgen was met Christus in God. Hij schrijft: "Ik kan nauwelijks begrijpen waarom mijn leven zo lang gespaard is gebleven, behalve om te laten zien dat een mens net zo gelukkig kan zijn zonder een fortuin als met een fortuin." De veteraan-pelgrim kwam dichter bij huis. De Zon der Gerechtigheid overstroomde zijn westelijke hemel. Tegen de avond was het licht.

3. Wat een contrast is er tussen het sterfbed van de onboetvaardige en dat van het aangenomen kind van God, wiens hoop verankerd is in Jezus. Het ene is donker; een angstig uitzien naar een toekomende toorn. Het andere is de ernstige verwachting van een eindeloze dag die achter de glorieuze zonsondergang ligt. Ik kom net uit de ziekenkamer van een vrouw wier leven wegkwijnt te midden van intens lichamelijk lijden. Het is een van de meest vrolijke plekjes in deze wereld vol verdriet. Jezus waakt aan het bed. Hij dient de hartelijke drankjes toe. Hij houdt het zinkende hoofd omhoog. "Ik ben altijd bij je" is voor haar de belofte en de voorbode van die andere staat van vreugde, "waar Ik ben, zult gij ook zijn." s Avonds is het licht in die kamer van de dood!

De ceder christen

Toen we op een heldere zomerochtend over het fluwelen tapijt van Chatsworth Park wandelden, kwamen we plotseling een Libanonceder tegen. Het was de eerste en enige die we ooit zagen, deze eenzame vertegenwoordiger van de meest vorstelijke bomenfamilie op aarde. Elke tak was voor ons beladen met glorieuze associaties. Een brede, knoestige, ruwe oude boom als hij was, toch bloeide hij op met poëzie en hing hij goudkleurig met hemelse leringen. Terwijl we door onze tranen heen naar de verbannen vorst keken, klonk de stem van de psalmist in onze oren: "De rechtvaardige zal groeien als een ceder in Libanon."

Laten we, met die stoere veteraan van Chatsworth in ons achterhoofd, iets zeggen over het soort cederhouten christenen dat we in onze tijd nodig hebben. Van buigzame, wilgachtige kerkleden; van onbezonnen en broze lindenhouten professoren; van pretentieuze, mode-volgende, laurier-boom christenen, we hebben er veel te veel. Geef ons meer ceders voor de kansel en voor de kerkbanken!

1. De eerste kwaliteit van de ceder is dat hij GROEIT. Het is een levende boom. Waar hartelijk leven is, moet groei zijn. En het is het betreurenswaardige gebrek aan innerlijke godsvrucht dat de belemmerde professor maakt. Er is niet genoeg vitaliserend sap in zijn hartwortels om omhoog te reiken naar de takken van zijn uiterlijk gedrag. Er is niet genoeg kracht in de stam van zijn karakter om rechtop te staan. Geen antwoordregen die door vurig gebed wordt neergelaten, reinigt het stof van wereldsheid van zijn gele, verziekte bladeren.

Daar is hij, precies zoals hij tientallen jaren geleden in de kerk begon; niet groter, niet breder, niet helderder in genaden dan hij toen was! De rupsen van de lust hebben hun lelijke webben over zijn takken gesponnen. Hij is geen centimeter gegroeid, in geen enkele Bijbelse eigenschap. Hij heeft geen enkele vrucht van de Geest voortgebracht. Hij is een houthakker van de grond, alleen geschikt om omgehakt te worden. Hij drinkt al die tijd Gods zuivere lucht en water op en toch vervult hij Satans doel! Van zo'n gebedsverwaarlozende professor, van zo'n tijdslurpende, geldbeluste, mode-aanbiddende professor zouden we niet eerlijk kunnen zeggen: "Hij groeit als een ceder in Libanon."

2. Maar de ceder groeit niet alleen; hij heeft een bijzondere groeistijl die Gods volk goed kan nadoen. Hij groeit door weer en wind. Het is een winterharde boom, anders zou hij geen maand kunnen leven in het arctische klimaat van Libanon's hemelbestormende toppen. Delicate planten zouden kunnen gedijen op de warme schoot van zuidelijke zonneschijn, maar niet tussen de golvende sneeuw of waar de staalachtige lucht glinstert onder de stille maan. Plotselinge orkanen kunnen de prachtige magnolia's van de vallei verdraaien of de broze laurierboom doen barsten, maar laat de storm maar hevig woeden op de winderige hoogten van Libanon, laat de sneeuwtroepen maar meevechten, de ceder werpt de storm van zijn elastische takken en staat stevig als de eeuwige berg eronder.

In Gods Kerk zijn er precies zulke hartelijke karakters te vinden, stormvast, geldvast, verleidingsbestendig. Wat een plantage van zulke ceders waren de vroege apostelen! Wat een kruinen van stoere stormbestrijders sierde de top van Gods Sion in de dagen van de Reformatie! John Knox,

die nooit het gezicht van de mens vreesde; de stoere Latimer, die zingend naar de brandstapel van Smithfield marcheerde; John Huss, die naar de open hemel staart vanuit de verstikkende rook en vlammen die zijn gemartelde ledematen omhullen, dit waren allemaal ceders door wiens takken de stormen van de vervolging glorieuze muziek maakten.

Hier en daar is zo'n cederhouten christen te ontdekken in onze eeuw. Ze buigen nooit. Ze breken nooit. Ze sluiten nooit compromissen. Voor zulke Christenen komt de wereldsheid, gladde taal, opportunisme, en sensueel plezier, maar "vindt niets in hen". Er komen orkanen op hen af, maar de ceder van principe blijkt een overmaat voor de wind van egoisme, wereldsgezindheid of macht. Vervolging zorgt er alleen voor dat de wortels van resolutie dieper slaan en de stam van getuigenis steviger staat.

3. Het grootste gevaar voor zulke christenen die deze regels lezen, zal niet komen in de vorm van vervolging, maar eerder van die geheime invloeden die het meest fataal zijn in het dagelijkse leven van de professor. Er is een hele kolonie drukke insecten die de kwaliteit van het hout van een gelovige zal testen.

Verraderlijke wormen knagen het hart uit van de voorgewende vroomheid van de valse professor. Wanneer de gemeenschap geschokt is door de schandalige zonde van een of andere vooraanstaande man in de kerk, dan is dat slechts de barst van een balk die lang daarvoor al door geheime zonde is aangevreten!

Alleen hij is een ceder die door Christus getraind en gepolijst is, die tot in de kern gezond is! Want de ceder was beroemd om zijn degelijkheid van hout. Het kende geen verval. Hij bood geen schuilplaats aan sluipende insecten die zijn aromatische hout in stof en as veranderden. Daarom koos Israëls koninklijke tempelbouwer het voor de meest opvallende en belangrijke delen van het bouwwerk op de berg Moria. Met zijn fijne nerf, zijn hoogglans en heerlijke geur was elke latei en elke deurpost tegelijk een kracht en een sieraad voor de tempel van de levende God. Zo staan de trouwe, onbevreesde dienaar van Christus, de onkreukbare christelijke leek, de onverzettelijke getuige-drager voor de waarheid zoals die in Jezus is. Ze trotseren de worm van de zonde zolang ze leven en de worm van de laster als ze dood zijn. Eeuwen later zal hun nagedachtenis net zo gezond en geurig zijn als de kisten van sandelhout waarin de Oosterse koningen hun schatten verborgen.

4. Het laatste wat opvalt bij de ceder is de breedte van de ledematen. De groene veteraan van Chatsworth had een diameter van takken die groter was dan zijn lengte. Elliot vertelt ons dat hij ceders zag op de top van Libanon die een stamomtrek hadden van dertig voet! Hun ledematen waren zo wijd uitgespreid dat de diameter van de takken van het uiteinde van de ene kant van de boom tot het tegenoverliggende uiteinde honderd voet was! Onder dat majestueuze bladerdak kon een heel regiment beschutting vinden. Nu hoeven we niet ver te gaan om juist zo'n breedbewapende christen te vinden. Breed in zijn sympathie met alle "gelovigen in Christus Jezus" van elke sekte; breed in zijn liefde voor de mens, ongeacht klimaat, kleur of toestand; breed in zijn financiële welwillendheid, is onze cederbroeder. Honderden gelukkige begunstigden liggen in de schaduw van zijn vrijgevigheid. De arme geleerde die hij

aan boeken helpt, de arme wees die hij aan een tehuis helpt, de arme hoer en de dronkaard voor wie hij een tehuis bouwt, de arme door zonden geteisterde heiden uit het verre India naar wie hij de "blijde tijding" stuurt, zijn stuk voor stuk rijker door zijn breedgeschouderde weldadigheid.

Er is ruimte voor regimenten van lijdenden om zich onder zo'n man te verzamelen. Het zal een pijnlijke en droevige leegte maken wanneer die keizerlijke ceder wordt getransplanteerd naar de oevers van de kristallen rivier in het Paradijs van God!

Leven bij de dag

"Mijn huis is goed gebouwd," zei een boer eens tegen me, "want het is per dag gebouwd." Dat is de manier waarop de beste, sterkste en gelukkigste levens worden gebouwd; ze worden niet "per klus" gebouwd, maar de ene verworvenheid in genade wordt op de andere gelegd, zoals de blokken graniet in een stevige huismuur. Elke dag brengt zijn plicht met zich mee die gedaan moet worden, zijn verzoeking die ontmoet en overwonnen moet worden, zijn last die gedragen moet worden en zijn vooruitgang die hemelwaarts gemaakt moet worden. Er zijn 365 dagen in elk jaar, maar eigenlijk is er maar één werkdag en dat is vandaag. "Elke dag heeft genoeg problemen van zichzelf."

Dit is precies het soort leven dat ik mijn lezers aanbeveel. God wil je opsluiten voor deze stijl van denken en plannen en doen, wanneer Hij Zijn genadige belofte doet: "Zoals uw dag is, zo zal ook uw kracht zijn." De reis op een hoge berg is gewoon een opeenvolging van stappen. Als de klimmer probeert omhoog te springen put hij zijn kracht uit; als hij naar beneden kijkt wordt hij duizelig; en als hij te ver vooruit kijkt raakt hij ontmoedigd door de afstand die nog overwonnen moet worden. Dus bij het volbrengen van het werk van elke dag hoef je maar één stap tegelijk te zetten, en dat verstandig doen is alles waar je aan hoeft te denken.

"Maak je geen zorgen voor morgen!" God heeft een christen nooit sterk genoeg gemaakt om de druk van de verplichtingen van vandaag - en alle zorgen van morgen die daar bovenop komen - te weerstaan. De apostel Paulus zelf zou zijn ingestort als hij dit dwaze experiment had geprobeerd. We hebben het recht om onze hemelse Vader te vragen om kracht

voor de dag, maar we hebben niet het recht om hem te vragen om een extra grammetje kracht daarbuiten! Mijn vriend, leer om korte overzichten te nemen. Als je vandaag genoeg geld hebt voor je dagelijkse behoeften en iets voor de schatkist van Christus, kwel jezelf dan niet met het idee dat je nog in het armenhuis zult belanden. Als je kinderen vandaag rond je tafel zitten, geniet dan van de muziek van hun stemmen, train hen voor God en vertrouw hen aan God toe, zonder jezelf te kwellen met de angst dat de kleintjes weggedragen zullen worden door roodvonk, of dat de ouderen in slechte huwelijken of een andere ramp terecht zullen komen. Geloof draagt huidige lasten, gaat huidige gevechten aan, voedt zich met huidige beloften en vertrouwt de toekomst toe aan een trouwe God.

Dus vermanen we jullie opnieuw met de grootste ernst om korte standpunten in te nemen. Laten we de hoge muur niet beklimmen totdat we er zijn; of de strijd strijden voordat hij komt; of tranen vergieten over zorgen die misschien nooit komen, of de vreugden en zegeningen verliezen die we hebben door de zondige angst dat God ze van ons zal afnemen. We hebben alle genade nodig die Hij ons kan geven voor de strijd van vandaag. Ik zou niet willen doordringen in de geheimen die morgen verborgen liggen als ik dat kon. Het is veel beter om te weten op Wie we vertrouwen en dat Hij in staat is om alles wat we aan Hem toevertrouwen te bewaren tot de laatste grote dag.

De serieuze christen die met de dag leeft, ziet niet alleen elke plicht of elke beproeving onder ogen zoals die komt, maar hij is ook elke dag op zoek naar mogelijkheden om zijn Meester te dienen. Bijna elke christen belooft zichzelf dat hij op een bepaald moment heel heilig en heel nuttig

zal zijn. De groeiende, productieve christen is degene die op de uitkijk staat voor kansen en ze grijpt als ze zich voordoen.

De prachtige morgenbloemen die gisteren in mijn tuintje opengingen, zijn allemaal verdord. Dus met sommige kostbare kansen om mijn Heiland te dienen en goed te doen voor mijn medemens, zullen ze nooit meer bloeien. Maar er gingen verse bloemen open met de zon van vanmorgen; zo geeft onze Meester ons elke dag dat we leven een nieuwe kans om Hem te dienen en anderen te zegenen.

Hier ligt het fundamentele verschil tussen winstgevende en onrendabele christenen. De ene klasse is altijd op zoek naar mogelijkheden om een vriendelijke daad te verrichten, om invloed te krijgen, om een ziel voor Jezus te winnen. Harlan Page maakte er een regel van om nooit met iemand te praten, zelfs niet voor een kwartier, zonder iets nuttigs te zeggen om de ziel van die persoon te helpen.

Onze dagen zijn voor een groot deel wat we ervoor kiezen. De gelukkige dagen zijn die waarin we de gouden gelegenheden verbeteren, en het vreselijkste spook dat ons kan achtervolgen is de *geest van een gemiste kans*. Dat is wat de hel zo ondraaglijk zal maken voor hen die de liefdevolle aanbiedingen van Christus en hun tijd voor berouw weggooien. Met nieuwe plichten komen er elke morgen nieuwe genadevoorraden voor hen die er door ernstig gebed naar zoeken. We kunnen niet leven van de maaltijden van gisteren. Zoals de kinderen van Israël elke morgen vers manna verzamelden, zo moeten wij naar boven kijken voor een verse voorraad van hemelse rantsoenen voor de mars van de dag.

Het vroege uur is het beste voor gebed en voor het lezen van Gods woord. In deze tijden van vreselijke stress en druk op zakenmensen, zou het hun hoofd niet helder en hun geloof sterker maken als ze, te midden van de hitte van het zwoegen en haasten van de dag, zouden stoppen om een paar minuten van aangezicht tot aangezicht met God te hebben? Het geheim van gelukkige dagen ligt niet in onze uiterlijke omstandigheden, maar in ons eigen hart. Een grote slok Bijbel elke morgen, het opengooien van de vensters van de ziel voor de kostbare beloften van de Meester, een paar woorden van vurig gebed, een daad of twee van vriendelijkheid aan de eerste persoon die je ontmoet, zal je gelaat opfleuren en je voeten "als hindenvoeten" maken voor de mars van de dag.

Als je je pijn en je beproevingen uit het zicht wilt krijgen, begraaf ze dan onder je barmhartigheden. Begin elke dag met God en marcheer dan, in de pas met je Meester, naar huis over de ruigste weg of in het aangezicht van de hardste winden die waaien. Leef voor Jezus bij de dag, en op elke dag, totdat je daar komt waar "het Lam het licht ervan is" en er daar geen nacht is.

In de zonneschijn van Christus' liefde

Een van de historische mijlpalen van de kerk van Christus was die "bovenzaal" in Jeruzalem waar de Meester het sacrament instelde dat Zijn verzoenende liefde herdenkt. Nadat Hij het brood had gebroken en de beker aan Zijn discipelen had gegeven, riep Hij hen op om "op te staan en weg te gaan" en leidde hen naar Getsemane. Wat een prachtige wandeling was dat, en wat een prachtig gesprek gaf Hij hen terwijl ze door de stille straten naar de vallei van Kedron trokken! Die kamer was doordrongen van Zijn verlossende liefde; de atmosfeer was beladen met de zoete geur ervan.

Het eerste waar Hij over spreekt, is de vitale verbinding die Hij tussen hen en Zichzelf heeft gevormd, een verbinding zo nauw als die van de ouder wijnstok met al zijn takken en ranken. Dan vertelt Hij hen dat Hij hen liefheeft zoals de Vader Hem heeft liefgehad en dat Hij hen teder aanmaant: "Blijf in Mijn liefde." Niet hun liefde voor Hem, maar Zijn liefde voor hen. Hij had een warme, heldere, gezegende atmosfeer van liefde geschapen en hij spoort zijn kleine kudde aan om daarin te blijven. Is het mogelijk voor ons christenen om gestaag in deze heldere zonneschijn te leven, waar Zijn liefde in een constante stroom van warme gloed neervalt? Het moet mogelijk zijn; want onze Meester beveelt nooit wat we niet kunnen uitvoeren. Zondeloze volmaaktheid is misschien niet haalbaar in dit leven; maar er is één ding dat al Christus' verloste mensen kunnen doen en dat is Zichzelf in de verrukkelijke atmosfeer van Zijn liefde houden. Het is onze schuld en onze schande dat we zoveel dagen doorbrengen in de kille mist, of onder de zware wolken van ongeloof, of

beneden in de vochtige, donkere kelders van overeenstemming aan de wereld.

Er zijn drie voorwaarden die Christus ons oplegt. Als we die vervullen, zullen we in de zonneschijn van Zijn liefde vertoeven.

I. Het eerste is **gehoorzaamheid**. "Als jullie Mijn geboden bewaren, zullen jullie in Mijn liefde blijven, zoals Ik de geboden van Mijn Vader bewaard heb en in Zijn liefde blijf." Een jongen gaat van huis naar school of naar de universiteit en zijn moeder pakt zijn hutkoffer in, terwijl menig traan zijn kleerkast bevochtigt. Ze legt er een Bijbel in en zegt tegen hem: "Nu, mijn lieve jongen, deze zul je elke ochtend en avond lezen; en terwijl je op je knieën bidt, je moeder is bij je." Op dezelfde manier zouden wij, die onszelf christenen noemen, altijd moeten verblijven in de heldere, warme atmosfeer van de liefde van onze Meester.

We moeten van harte een hele Christus accepteren, zowel als Redder en Heer, en Hem accepteren zonder enige reserves of beperkingen. Hij heeft het recht om te bevelen, wij hoeven alleen maar te gehoorzamen.

2. De tweede richting om in de heldere stralen van de goddelijke liefde te blijven, is **groei in goddelijk karakter**. Ga naar de Brief van Judas en lees dit: "Bouwt op uw allerheiligst geloof, houdt uzelf in de liefde van God." De opbouw van een christelijk karakter is als de bouw van een huis. Er moet eerst een stevig fundament zijn. Maar sommige kerkleden komen nooit veel verder dan dit.

Ginds op Lafayette Avenue staan lange rijen massieve stenen die daar twintig jaar geleden zijn neergelegd. Die met gras begroeide stenen zijn

de fundering voor een kathedraal, maar er staat nog geen kathedraal. Sommige mensen beginnen met een zekere mate van geloof in Christus en belijden dat voor de wereld. Dan stoppen ze daar. Zij "voegen aan hun geloof geen moed, matigheid, zachtmoedigheid, geduld, godsvrucht, liefde" en alle andere stenen toe die een solide en mooi christelijk leven vormen. Elke zondag komen ze en halen meer stenen en stenen weg, in de vorm van waarheid; maar ze bouwen ze niet in hun karakter. Zulke zelfvoldane professoren kennen maar weinig van de zoete zonneschijn en vreugde van de glimlach van Christus. Ze worden misschien rijker, of populairder, of groeien in eigenwaarde, maar ze groeien niet in genade. Ze proberen in een andere sfeer te leven dan de liefde van Christus en hun vroomheid is "winterhard" en verdort. Zulke godsdienst is een armzalig vreugdeloos iets; het slaagt niet beter dan een poging om sinaasappels te telen in de ijskoude mist van Newfoundland.

3. Er is nog één essentieel element voor een sterk en gelukkig leven. Het houden van de geboden van Christus en het opbouwen van een solide, godvruchtig karakter kan niet zonder **goddelijke hulp**. Daarom voegt de apostel toe: "Bidt in de Heilige Geest, houdt u in de liefde van God." Ik kan begrijpen waarom een zittenblijver niet bidt; of, als hij dat wel doet, er een holle formaliteit van maakt. Maar iedereen die verlangt om opgetild te worden in de zoete, warme atmosfeer van gemeenschap met Christus moet de vleugels van vurig gebed gebruiken. Zij die er hun werk van maken om belemmerende zonden neer te slaan en zichzelf op te bouwen in Bijbelse heiligheid, kunnen geen vooruitgang boeken zonder voortdurend de beloften van goddelijke kracht vast te houden. Gebed houdt ons in de liefde van Jezus; en terwijl we in die warme, zuivere, gezonde atmosfeer blijven, merken we dat bidden wonderbaarlijke

kracht heeft. Jezus vertelde zijn discipelen dat als ze alleen maar in zijn liefde zouden blijven, ze zouden kunnen vragen wat ze zouden willen en het zal aan jullie gedaan worden!

Dus, mijn goede vriend, wil je gelukkig zijn? Wil je macht hebben met God en vrede met jezelf? Wil je al een voorschot op de hemel krijgen? Er is maar één zekere manier, en dat is leven in de lichtgevende, warmtegevende zonneschijn van de liefde van je Heiland!

De opgeslotenen van de Heer

Waarom de liefhebbende Meester sommige van zijn beste en meest uitgelezen mensen in lijdenskamers opsluit, en anderen in lichaam of beurs verlamt, kunnen we niet altijd zeggen. Eén ding is heel duidelijk en dat is dat hij hun bruikbaarheid niet wil verlammen. Spreken voor Christus of werken voor Christus is vaak gemakkelijk en aangenaam; maar om voor Christus pijn, armoede of opsluiting te dragen, met moedig geduld, is welsprekender dan menig toespraak op de preekstoel. Geen enkel deel van Paulus' wonderbaarlijke loopbaan leverde meer solide resultaten op dan de jaren van zijn gevangenschap in Rome. Hij noemde zichzelf een "ambassadeur in ketenen" en hij predikte het koninkrijk van God aan de mensen om hem heen, totdat er veel bekeerlingen waren in "Caesar's huishouden". Hij schreef zeven van zijn dertien brieven terwijl hij gevangenispredikant was onder de ogen van Nero's gevangenbewaarders. Eén daarvan was de brief aan Filippi, een brief van dankbaarheid voor goddelijke barmhartigheden en van vreugde onder zware beproevingen.

Als de kooien van vogels soms worden afgedekt om ze te laten zingen, dan werd de oude held gekooid om de wereld een van de meest melodieuze heldendichten van het sublieme geloof in Jezus te geven. Satan stopte John Bunyan daarna in een gevangenis, en zie, uit de ramen van de gevangenis in Bedford zweefde de geestelijke allegorie van de "Pelgrims Reis"! De dienst van Jezus Christus wordt niet beperkt door omstandigheden. Een ziekenkamer is vaak een uitverkoren plek, gemaakt om God te verheerlijken. De gevierde Halyburton uit Schotland ontving talloze bezoekers in zijn ziekenkamer, waar ze rond zijn bed stonden en luisterden naar woorden die geïnspireerd leken te zijn door een glimp

van de hemel vanuit het land van Beulah. Geen van zijn eerdere preken evenaarde zijn toespraken vanaf dat ziekbed. "Dit is de beste preekstoel," zei hij, "waar ik ooit ben geweest. Ik ben op dit bed gelegd met dit doel voor ogen, dat ik mijn Heer mag loven." Hij noemde het handen schudden met de Koning der Verschrikkingen. Na een nacht van kwellende pijn zei hij tegen zijn vrouw: "Jezus kwam naar me toe in de derde nachtwacht, lopend over de wateren; en Hij zei tegen me: "Ik ben Alfa en Omega, het begin en het einde, en Ik heb de sleutels van de dood." Hij heeft de storm in mijn ziel tot bedaren gebracht en er is een grote rust. Ik ben snel rijp geworden onder de stralende zon van gerechtigheid." Nadat zijn stem hem in de laatste ogenblikken in de steek liet, bleef hij in triomf in zijn handen klappen.

Het is niet alleen door zulke vreugdevolle getuigenissen van de ondersteunende kracht van goddelijke genade, of door opgewekt geduld, dat de gevangenen van Jezus Christus zijn kostbare evangelie hebben gepredikt en nog steeds prediken. Invaliden kunnen op vele manieren goed doen. Gedurende de jaren dat de vrouw van Charles Spurgeon aan haar ziekenkamer gekluisterd was, vatte ze het plan op om commentaren en nuttige boeken te verschaffen aan arme predikanten en dorpspredikanten. Ze vertelde me dat er in antwoord op haar oproepen meer dan honderdduizend van zulke boeken waren aangeschaft. Toen ik haar afgelopen zomer bezocht in het prachtige oude huis in Westwood, ontdekte ik dat ze de eenzame uren van haar weduwschap opvrolijkte door dit liefdeswerk voort te zetten.

Enkele van de liefste hymnen van Charlotte Elliott in Engeland en enkele van de beste producties van mevrouw Paull in ons eigen land zijn

geschreven tijdens perioden van opsluiting in de kamer van een invalide. Een dame met een groot hart, opgesloten van haar vroegere activiteiten buitenshuis, besteedt veel van haar tijd aan het vouwen en versturen van kleine blaadjes met opwekkende of troostende waarheden aan diegenen die er baat bij kunnen hebben.

In veel huizen is er een kamer waarvan de stille invloed in het hele huis voelbaar is. De andere leden van het gezin komen daar om naar de zieke te vragen om wat fruit of een aangenaam geschenk te brengen, om voor te lezen of om de eenzame nacht met haar door te brengen. Uit die kamer komt een invloed die iedereen zachtaardiger en tederder en onzelfzuchtiger maakt. Misschien is dit een van de redenen waarom God toestaat dat sommige van Zijn kinderen lijden; ze worden niet alleen zuiverder door de kastijding, maar worden ook evangelisten van zegen voor anderen. Paulus in zijn gevangenis zette velen naast Onesiphorus aan tot daden van medeleven met hem, en hij riep zulke daden van vriendelijkheid op bij zijn geestelijke kinderen in Filippi, dat hij hen schrijft dat hun liefde "opnieuw is opgebloeid". Dat is de letterlijke weergave van de boodschap van de oude, zonnige gevangene van Jezus Christus.

De Meester schept veel vreugde in veel van Zijn opgeslotenen. Ze weven stralende kronen voor zichzelf, om gedragen te worden in dat land waarin niemand zal zeggen: "Ik ben ziek" en er ook geen pijn meer zal zijn!

Jezus dicht bij ons

"Maak Christus tot je constante metgezel," zegt mijn briljante Schotse vriend Drummond in een van die praktische toespraken die hij als gouden graankorrels over ons land uitstrooit. Dit is het geheim van een sterk, sereen en geheiligd leven.

"Voorwaar, Ik ben altijd bij je" is zijn kostbare belofte; en hij is de gelukkigste en heiligste christen, die de Meester uitnodigt om altijd aan zijn zijde te zijn, en die meer en meer naar zijn beeld verandert. De godvruchtige Charles Simeon uit Cambridge had een portret van de zendeling Henry Martyn aan de muur van zijn studeerkamer hangen. Opkijkend naar het heldere, jeugdige gezicht zei hij vaak: "Zie daar, die gezegende man. Niemand kijkt me zo aan als hij. Hij lijkt altijd tegen me te zeggen: 'Wees serieus, wees ernstig, maak geen grapjes'." Dan boog Simeon zich naar het goedaardige gezicht van Martyn en voegde eraan toe: "Nee, dat doe ik niet. Ik maak geen grapjes." Als de goede Cambridge-prediker een constante inspiratie kreeg door naar het stille gezicht van de grote zendeling te kijken, hoeveel te meer kunnen wij dat dan doen door onze Heiland constant voor ons en naast ons te houden. Hij zegt altijd tegen ons: "Kijk naar Mij, leer van Mij, leef voor Mij!"

Soms worden we aangevallen door een verleiding met een gladde tong en als we twijfelen, breekt de aanblik van Hem die de grote tegenstander overwon op ons in en krijgen we de genade om de verleider van ons af te drijven. Soms zijn we geneigd om ons te onttrekken aan een onaangename plicht of een zware taak die tegen de stroom in gaat. Hoe snel wordt de stem van onze Meester gehoord: "Wie zijn kruis niet opneemt

en achter Mij aankomt, is Mij niet waard!" Op een ander moment zinken onze geesten naar beneden, onder ontmoediging of teleurstelling. Juist dan komt het liefdevolle gelaat heel dichtbij en vangen we de bemoedigende woorden op: "Laat uw hart niet verontrust zijn; Ik ben met u; Mijn genade is u genoeg." Wanneer we in de verleiding komen om een kwaad woord uit te kramen, of om een of ander onbetamelijk bedrog te plegen, fluistert het bedroefde gelaat ons in het oor: "Verwond Mij niet in het huis van Mijn vrienden." En als we beschaamd en bedroefd terugkomen van een laffe desertie van het recht, of van een compromis met het geweten, o, hoe lijkt dat oog dat op Petrus viel ons te zeggen: "Ga jij ook weg? Kunt u niet één uur met Mij waken?"

Voor altijd is die goddelijke Meester en Bewaker niet ver van ieder van ons, die elke stap in de gaten houdt, elke misstap berispt, elke vertraging berispt en ons opwekt tot elke nieuwe roep om plichtsbesef of om te worstelen met de veelkoppige duivel van zelfzucht.

Gebed heeft een nieuwe stimulans en bemoediging als we beseffen dat Jezus dichtbij ons is. Hij is binnen handbereik. De telefoon is een van de wonderen van de moderne uitvinding en brengt een hele gemeenschap binnen spreekafstand van elkaar. Toch heeft het zijn gebreken en beperkingen; het kan buiten werking zijn, of in gebruik door een klant die langdradig is, of het oor kan ontbreken aan de andere kant van de draad. Maar de telefoon van het geloof bereikt altijd het open oor van onze geliefde Heer; ja, een miljoen stemmen kunnen zich allemaal tegelijk tot Hem richten, zonder vertraging en zonder verwarring. Hij is nabij tot allen die Hem aanroepen. De formulering van Zijn belofte doet denken aan het bekende proces van telefoneren: "U zult roepen en de Heer zal

antwoorden; u zult roepen en Hij zal zeggen: Hier ben Ik." In elke fase van het gebed, of het nu gaat om het belijden van zonde, het aanbieden van dank of het smeken om hulp, deze gezegende nabijheid van Jezus is een kostbare aanmoediging.

Zijn schijnbare vertragingen zijn geen ontkenning van ons; misschien test Hij alleen ons geloof of onze oprechtheid. Laten we gebed niet zien als het overhalen of overmeesteren van een onwillige vriend, maar als het vol vertrouwen een beroep doen op Iemand die altijd wijs is en altijd bereid is om ons te geven wat het beste voor ons is. Onze liefhebbende Meester is niet alleen binnen handbereik; Hij is ook altijd binnen ons bereik. Hij is een zeer aanwezige hulp in moeilijke tijden. Petrus zinkt in de golven en roept: "Heer, red mij!" en onmiddellijk grijpt de almachtige arm de zijne. Terwijl alle anderen aan boord van het door stormen geteisterde schip in paniek raakten, had Paulus er Eén aan zijn zijde die tegen hem zei: "Vrees niet, Paulus, je moet voor Caesar gebracht worden." En kort daarna, wanneer de verweerde oude held de woeste Nero met een ongeblancheerde wang tegemoet treedt, is dat omdat de Here Jezus bij hem stond en hem sterkte.

Een van de belangrijkste doelen van beproeving en tegenspoed is om ons naar onze Verlosser te laten vragen. Als de hongersnood het land Kanaän niet had bereikt, zouden de zonen van Jakob hun broer Jozef nooit hebben gevonden. Als er geen hongersnood is in onze ziel, dan hongeren we niet naar Christus; gezegend is dan de scherpe beproeving die ons dwingt om een grijpende hand uit te steken naar onze oudere Broer! Een bijzondere beproeving overvalt ons soms. We zijn verbijsterd over de mysteries van de voorzienigheid en hebben een intens verlangen naar

uitleg. We verlangen naar volledige kennis, ter plekke. De goddelijke handelingen met ons zijn duister en onbegrijpelijk. Op zulke momenten, als we alleen maar willen luisteren, horen we een Stem die tegen ons zegt: "Ik ben bij je; wat Ik doe begrijp je nu niet, maar je zult het hierna weten."

Hoe bemoedigend is de gedachte voor elke ontwaakte zondaar dat hij niet op zoek hoeft te gaan naar een Verlosser en in het donker naar Hem hoeft te zoeken! Jezus staat al aan de deur van je hart, mijn vriend. Hij klopt om binnengelaten te worden. Laat Hem binnen! Hij zal naar je komen en blijven. Sommigen van ons weten de laatste tijd hoe dichtbij de liefdevolle Jezus is in een stervende kamer.

In één huis snakte de kleine zangvogel van de familie naar leven, en Christus opende gewoon de kooi en liet de lieveling opvliegen naar het zonnige klimaat. Een geliefde dochter lag op sterven, maar de Meester zei zachtjes: "Ze is niet stervende, ze slaapt alleen maar; dus geef Ik Mijn geliefde slaap." Onze grijsharige vader of moeder gaat het dal van de doodsschaduw binnen; en het kalme getuigenis van hun vertrouwen is: "Ik vrees geen kwaad, want U bent bij mij; Uw stok en Uw staf, zij vertroosten mij."

Liederen in de nacht

We denken altijd aan onze Heer en Heiland als een goddelijke leraar, prediker en werker van wonderbaarlijke wonderen; we denken zelden of nooit aan Hem als zanger. Toch is het zeer waarschijnlijk dat bij één gelegenheid Zijn stem meedeed aan een dienst van heilig gezang; en Hij kan dit ook bij andere gelegenheden hebben gedaan. Op de avond dat Hij met Zijn discipelen het paasmaal had gegeten en hun Zijn laatste liefdevolle toespraak had gegeven, "zongen zij een lofzang"; en we mogen aannemen dat de stem van de Meester zich met die van hen vermengde. De hymne die gewoonlijk gezongen werd aan het einde van het Pesachmaal was dat majestueuze oude Hebreeuwse loflied dat begon met de woorden: "O, dankt de Heer, want Hij is goed, want Zijn barmhartigheid duurt eeuwig!".

Gethsemane, het verraad en het vreselijke conflict in de tuin lagen vlak voor Hem; toch gaf onze Meester ons het sublieme voorbeeld van een "lied in de nacht" en dat ook nog eens in de donkerste nacht die Hij ooit op aarde had gekend.

Een paar jaar later zitten Paulus en Silas opgesloten in een benauwde kerker in Filippi. Hun ruggen zijn gescheurd door de geselingen van hun wrede vervolgers. In plaats van te jammeren en te kreunen, breken de twee helden uit in zo'n triomfantelijke uitbarsting van heilig gezang dat hun medegevangenen worden gewekt door het buitengewone duet! Het was een glorieuze triomf van geestelijke verrukking over lichamelijke martelingen, toen, in de zwarte duisternis van die middernacht, "Paulus en Silas, in hun gevangenis, zongen van de opgestane Christus de Heer".

In deze ervaringen van onze Heer en Zijn twee apostelen waren er letterlijke liederen in de nacht; en zij waren de ante-typen van duizenden christelijke ervaringen in alle volgende tijden. Het is altijd de test geweest voor het diepste en sterkste geloof dat het, net als de nachtegaal, zijn zoetste melodieën kon uitstorten in de uren van duisternis. Dit is een geestelijk fenomeen, niet te verklaren door de gewone natuurwet. Het is bovennatuurlijk. De Bijbel vertelt ons dat "God, onze Maker, liederen geeft in de nacht". Deze vrolijke zin verklaart zichzelf. Het betekent dat onze hemelse Vader in tijden van zware beproeving Zijn trouwe kinderen aanleiding geeft tot liederen, zowel de materie om over te zingen als de geest van dankbare lof. Terwijl zij onder de schaduw van zware beproeving zitten, kan Hij hen omhullen met "het gewaad van lof" en hun monden vullen met gezang. Terwijl *egoïsme* piekert en *ongeloof* lastert, heeft *geloof* een eigen stem in een hoge toonaard van liefde en vertrouwen, en dankbaarheid en heilige vreugde.

Die oude heilige had deze toonhoogte te pakken toen hij zong: "Ook al hebben de vijgenbomen geen bloesem en zijn er geen druiven aan de wijnstok; ook al mislukt de olijvenoogst en liggen de velden leeg en dor; ook al sterven de kudden op de velden en zijn de veestallen leeg, toch zal ik mij verheugen in de Heer! Ik zal blij zijn in de God van mijn heil!" Je kunt een man die zich voedt met Gods beloften niet uithongeren; en je kunt geen man of vrouw ellendig maken die een rein geweten heeft, en de glimlach van God en de liefde van Jezus in de ziel uitgestort heeft.

Wat een opwindende uitbarsting van triomfantelijk geloof was dat van de dappere oude Thomas Halyburton uit Schotland in de donkerste uren van zijn verlies! Toen een geliefde zoon werd weggenomen, maakte hij

deze aantekening: "Deze dag was een dag om nooit te vergeten. Oh, mijn ziel, vergeet nooit wat ik deze dag bereikte. Mijn ziel had een bijna bovennatuurlijke glimlach. Oh, wat een zoete dag. Vandaag sliep mijn kind, na een hevig conflict, aangenaam in Jezus, aan wie hij zo vaak aangenaam werd gegeven." Zijn eigen fatale ziekte duurde erg lang en ging gepaard met intens lijden. Na een nacht van ondraaglijke pijn zei hij tegen zijn vrouw: "Jezus kwam tot mij in de derde wacht van de nacht, lopend over de wateren, en Hij zei tegen mij: 'Ik ben Alfa en Omega, het begin en het einde, en Ik heb de sleutels van de hel en van de dood'. Hij bracht de storm in mijn ziel tot bedaren en zie, er was een grote rust."

Een filosoof van de Hume en Huxley school zou dit alles waarschijnlijk afdoen als een vrome droom van een opgewonden verbeelding. Maar Halyburton was een nuchtere professor in de theologie aan een Schotse universiteit, niet iemand die zich gemakkelijk laat meeslepen door de illusies van een verwarde fantasie. "Je bent buiten jezelf," zei de heiden Festus tegen de scherpzinnig logische apostel, die schreef wat Coleridge de meest diepzinnige productie noemde die er bestaat. Geen enkele scepticus kan zulke geestelijke fenomenen verklaren. Als mannen van het kaliber van Paulus zulke "liederen in de nacht" zingen, zoals hij die uit Caesars wachthuis heeft gezonden, dan kunnen die niet worden verklaard met een theorie van kille psychologie.

Terwijl donkere uren van rampspoed of verlies de gewone man van de wereld benauwdheid en smartelijke klachten brengen, brengen ze een door Christus bezeten ziel rustige overgave en vaak een opleving van triomfantelijke vreugde. Zulke ervaringen staan haaks op de gewone gang van de natuur. Ze kunnen alleen verklaard worden door die diepere en

goddelijke filosofie die God maakt tot de directe persoonlijke trooster van zijn eigen volk in hun tijd van zware ellende. Wanneer zij door de valleien van de doodsschaduw gaan, zijn het Zijn stok en Zijn staf die hen ondersteunen. Het pad van beproeving kan naar beneden leiden in grimmige en sombere kloven waar geen zonnestraal van de natuur doorheen dringt, maar "U bent bij mij" is het vrolijke lied dat het geloof langs de donkere weg zingt.

Er zijn onder ons ouderwetse christenen die nog steeds geloven dat een liefhebbende God zowel donkere nachten als heldere middagen creëert; dat Hij niet alleen problemen toestaat, maar soms ook problemen op Zijn eigen kinderen afstuurt voor hun geestelijk welzijn. Zoveel als Hij liefheeft corrigeert en kastijdt Hij soms; en een echt kinderlijk geloof erkent dat al Zijn handelingen perfect juist zijn. "Gelukkig is de mens die God corrigeert; veracht daarom de kastijding van de Almachtige niet."

Ik heb een boer zijn ploegschaar door een fluwelen grasveld zien drijven, en het zag eruit als een hard en wreed proces; maar het oog van de boer voorzag de opkomende sprieten tarwe, en dat binnen een paar maanden die gescheurde grond zou lachen met een gouden oogst. Diep ploegen van de ziel brengt rijke vruchten van de Geest.

Ik heb vaak de gelegenheid gehad om mijn kerkgangers te vertellen dat er zowel bittere als zoete barmhartigheden zijn; maar het zijn allemaal barmhartigheden, of ze ons nu met honing worden gegeven of met alsem. De dag is van God en de nacht ook. Dit is net zo waar in het rijk van de genade als in het rijk van de natuur. God beveelt dat de zon zich 's avonds terugtrekt, maar juist die terugtrekking onthult nieuwe

heerlijkheden aan de middernachtelijke hemel. Hoe verruimt de schepping zich dan voor ons zicht! De sterren die verborgen lagen achter de stralen van de middag, snellen naar buiten en vullen het gewelfde baldakijn. Zo worden in de nachtelijke seizoenen die vaak op de christen neerdalen, nieuwe heerlijkheden van de goddelijke liefde geopenbaard, nieuwe kracht aan ons geloof gegeven, nieuwe overwinningen behaald en een nieuwe ontwikkeling van goddelijk karakter gemaakt.

Wat een zoete stemmen zijn Gods beloften aan onze gekwelde harten! Wat een diepe melodieën van lof horen de nachtelijke uren! "De Heer gebiedt zijn goedertierenheid overdag, en in de nacht zal zijn lied bij mij zijn."

Ik vertrouw erop dat deze eenvoudige, eerlijke woorden als een lamp mogen komen in een ziekenkamer, of in een huis vol verdriet, of in enkele zwaar beproefde harten. Bethanië moest een donkere stad worden voor twee arme vrouwen voordat Jezus het kon overspoelen met vreugde. Vóór de middernachtelijke strijd van Getsemane zong Christus zelf een lofzang; en gelukkig is de man of vrouw die zingend de zware strijd van het leven in kan gaan! Het oor van God hoort geen verhevener muziek dan de liederen van een christen in de nacht.

Wachten op God

"Zij die op de Heer wachten, zullen hun kracht vernieuwen. Zij zullen zweven op vleugels als arenden; zij zullen rennen en niet vermoeid raken, zij zullen wandelen en niet verzwakken!" Jesaja 40:31. Het is heel gemakkelijk om dit woord "wachten" verkeerd te begrijpen en het te beschouwen als inactieve passiviteit. Er zit enorm veel lef in het oorspronkelijke Hebreeuws; het betekent sterk genoeg zijn om vol te houden. Het drukt een solide duurzaamheid uit zoals die hoort bij een stijf stuk eikenhout, dat nooit buigt en nooit breekt onder zware druk. Het woord betekent geduld, in tegenstelling tot zorgen en moedeloosheid. Wachten duidt in deze vaak geciteerde tekst op een gewoonte van de geest, een godvruchtige gewoonte die God graag aanroept, een onderdanige gewoonte die bereid is te ontvangen wat God wil zenden, een gehoorzame gewoonte die graag doet wat God beveelt, een standvastige gewoonte om de lasten te dragen die de plicht ons oplegt. Het is een gewetensreligie en niet slechts een opwelling van vrome emotie. Kortom, het is een genade, net zo goed als de genade van geloof, liefde of nederigheid.

Als jij en ik deze genade hebben en als we ze in praktijk brengen, wat mogen we dan verwachten? Het eerste is dat God "onze kracht zal vernieuwen". Voor elke nieuwe gelegenheid, elke nieuwe beproeving, elke nieuwe arbeid zullen we nieuwe kracht krijgen. Als we gefaald hebben of verijdeld zijn, zal God ons weer op de been helpen. De geestelijk zwakken zullen aan kracht winnen en zij die voorheen sterk waren, zullen sterker worden. Zo'n bron van geestelijke kracht is de Heer Jezus Christus. Als we tot Hem komen in een ontvankelijke, smekende, hongerende geest, herstelt Hij onze zielen, geneest Hij onze ziekten, omgordt Hij onze

zwakke wil als met staal, giet Hij ijzer in ons bloed, maakt Hij onze voeten als schapenvoeten; we kunnen rennen zonder moe te worden.

Paulus had zichzelf in precies zo'n verbinding gebracht met de Bron van alle kracht, toen hij uitriep: "Ik kan alle dingen doen door Christus, die mij versterkt." Alle mannen en vrouwen met macht zijn mannen en vrouwen van gebed. Zij hebben de gave van de knieën. Op de Heer wachten door te bidden heeft op hen hetzelfde effect als op een lege emmer die je onder een regenbui zet. Ze raken gevuld. De tijd die besteed wordt aan het wachten op God is geen verspilde tijd. "Ik heb zoveel te doen," zei Luther, "dat ik met minder dan twee uur per dag bidden niet verder kom!" Nadat ik Spurgeon heb horen bidden, ben ik niet meer zo verbaasd geweest over sommige van zijn toespraken. Hij voedde zijn lamp met olie uit de vaten van de koning en zijn preken waren vol licht.

Wachten op God geeft niet alleen kracht, het geeft ook inspiratie. "Zij zullen opklimmen met vleugels als arenden." God bedoelt dat elke ziel die op Hem wacht, niet zal kruipen in de modder en het slijk, noch zal hurken in schandelijke slavernij aan mensen of duivels. Wanneer een ziel haar innerlijke leven met Christus verborgen heeft en een leven van ware toewijding leeft, wordt zij in staat gesteld om vleugels te nemen en haar "burgerschap is in de hemel." Hij krijgt inspiratie; hij krijgt weidse uitzichten; hij ademt een heldere en kristalheldere atmosfeer. Hij overwint veel van de kleine ergernissen en kruiperige verlangens die een wereldling meesleuren in het moeras. Wat geeft de adelaar om al het tumult, het stof of zelfs de troebele wolken die ver onder hem drijven als hij zijn vleugel baadt in het doorschijnende goud van de bovenlucht? Hij

vliegt in gezelschap van de zon. Net zo vliegt een hemelgebonden ziel in gezelschap van God.

Je kunt al deze kracht krijgen en deze hoogten van het christelijke leven bereiken, mijn vriend, als je gestaag op God wacht en de genegenheid van je ziel stevig aan Jezus Christus vastknoopt. Je zult een wonderlijke opleving in je vroomheid vinden. Je zult verrukt zijn als je merkt welke kracht die heeft om je te bevrijden van lage, basale, kruiperige verlangens en om hoge ambities en heilige gedachten te inspireren. Het zal vreugde opwekken in de donkerste uren van ellende en je zo kalm houden als de sterren die door geen enkele stormwolk bereikt kunnen worden. Probeer dit alles voor jezelf. Wacht niet langer op de meningen en regels en leefwijzen van je medemens en probeer op God te wachten. Probeer de vleugels van het gebed. Stel je genegenheid in op de dingen hierboven en verzeker de beste schatten van je hart door ze in de hemel te bewaren.

Als je zo de Goddelijke kant van je leven helder en sterk houdt, zal je vroomheid des te sterker zijn aan de mensgerichte kant. De hemelse bronnen zullen de lage valleien van je dagelijks bestaan, , verhelderen, bevruchten en verfrissen. Christus zal elke dag bij je zijn in je huis, in je bedrijf, op je akkers, in je winkel, in je nederigste werk. Christus zal je dagelijkse beker verzoeten. Zijn liefde zal elk kruis en elke zorg verlichten. Verwacht niet dat je voor je tijd in de hemel bent; wacht hier beneden op de Heer.

Een kostbaar geloof

Er is een legende die vertelt dat een reiziger door de woestijn die bijna omkwam van de honger, op de plek kwam waar een compagnie onlangs gelegerd was. Hij zocht naar voedsel en vond een zakje waarvan hij hoopte dat het een zak dadels was. Toen hij het opende, ontdekte hij dat er schelpen en zilveren munten in zaten. Bitter teleurgesteld gooide hij de zak naar beneden en riep uit: "Helaas, het is alleen maar geld! Een enkele dadel of een vijg zou voor hem meer waard zijn geweest dan een kist vol goud. Er komt voor ons allemaal een tijd dat we graag de rijkdom van de hele wereld zouden opgeven voor wat een apostel eens "een even kostbaar geloof" noemde.

Petrus was verzot op dit woord, kostbaar; het is een van de oormerken om de identiteit van het auteurschap vast te stellen in de twee brieven die zijn naam dragen. Hij spreekt op over het kostbare bloed van Christus, over een kostbare hoeksteen, over de kostbare beproeving van ons geloof en over kostbare en buitengewoon grote beloften. Onder deze juwelencluster is er geen die meer betekenis heeft dan wanneer hij spreekt over "hen die met ons een gelijksoortig kostbaar geloof hebben verkregen in de gerechtigheid van onze God en Heiland Jezus Christus."

Geloof is vertrouwen. "Ah! maar mijn geloof was allesbehalve kostbaar voor mij," zegt iemand, "want ik vertrouwde een man die me duizenden dollars afhandig maakte." Jouw geloof, mijn vriend, was geen verkeerd principe, maar je schonk het aan de verkeerde persoon. Zijn waardeloosheid maakte jouw vertrouwen waardeloos. Zonder wederzijds vertrouwen zouden alle lieflijke gemeenschappen van het huiselijke leven en alle

handelsactiviteiten onmiddellijk tot stilstand komen. Als geloof in elkaar zo onmisbaar is voor de gewone handelingen van het leven, dan is geloof in de goddelijke Verlosser onmisbaar voor onze verlossing. Het is de kern van Bijbelse religie. Maar dit reddende geloof is veel meer dan een goede mening over Christus of een geloof in Christus. Veel zondaars die niet gered zijn, hebben dit. Reddend geloof is niet alleen een vertrouwen in de verzoenende Heiland; het is een sterke greep op deze Heiland en een vereniging van hart en leven met Hem. Het is de daad van vertrouwen waarmee ik, een persoon, mezelf verenig met een andere persoon, zelfs met de Zoon van God.

Reddend geloof is onuitsprekelijk kostbaar, want het is de bron van heel mijn geestelijk leven. Geen genade, totdat die genade komt. Geloof slaat de spijker die me aan Jezus vastmaakt en dan maakt liefde hem vast. Geloof legt de knoop en ware liefde maakt hem elk uur strakker en sterker.

1. Geloof is kostbaar omdat het het verbindingskanaal is waardoor Jezus zijn levensstroom in mijn ziel giet. De waarde van het kanaal is wat het mij brengt. De loden pijp die van de straat onder mijn huis doorloopt is misschien maar een paar cent per pond waard, maar het water dat erdoor stroomt is het leven van mijn gezin. Christus woont alleen door geloof in onze harten. De oorzaak van droogte in een christen of in een kerk is dat zonde de geloofsleiding heeft verstopt en Christus is afgesloten. Een opwekking, of een herleving, betekent het vrijmaken van het geestelijke kanaal.

2. De kostbaarheid van geloof ligt ook in zijn **bescherming** tegen dodelijke tegenstanders. We lezen over het "schild van het geloof", maar er is goed gezegd dat Christus het eigenlijke schild is, en dat het geloof slechts de grijparm is die het voor ons ophoudt! Een vals geloof inspireert een valse zekerheid. Daar ligt het vreselijke gevaar van velen in onze gemeenten. Ze vertrouwen op hun eigen moraliteit, of op hun goede werken, of misschien op de populaire waan van een tweede kans na de dood. Christus is de werkelijke Beschermer. Zijn aanwezigheid barricadeert mijn hart tegen de aanvallen van de verleider. Zijn kracht is volmaakt gemaakt in en voor onze zwakheid.

3. Kostbaar is dit Christusgeloof ook omdat het **kracht** geeft. Door de hele menselijke geschiedenis heen is geloof de inspiratie geweest voor vooruitgang. De menselijke geest is op zijn best en sterkst als hij onder deze inspiratie staat, of hij nu Galileo's telescoop omhoog tilt, het schip van Columbus bestuurt of de telegraafkabel van Morse door stormachtige zeeën sleept. Op het moment dat de man met de verlamde arm geloof in Christus uitoefende, schoot goddelijke kracht in dat verlamde ledemaat en hief hij het op.

Geloof rekent op deze gereserveerde kracht en is niet bang om moeilijke taken op zich te nemen. "Ik kan alle dingen doen door Christus, die mij versterkt." Hier is de bemoediging voor jonge bekeerlingen die een openbare belijdenis van Christus willen doen; ze kunnen net zo zeker rekenen op de eeuwigdurende hulp van hun Meester als op het opkomen van de zon van morgen.

4. Wat een **troost** biedt dit kostbare geloof! Hoe herstelt het de balans tussen alle ongelijkheden van het leven! Ben je arm? Ja, maar rijker dan Croesus, met de onpeilbare rijkdom van Christus! Heb je een zwaar verlies geleden? Ja, maar je opent het gezegende Boek en leest dat aan jou "kostbare en buitengewoon grote beloften zijn gegeven." Stel dat je een brief had ontvangen waarin het verlies werd aangekondigd van het geld waarvan je afhankelijk was voor je levensonderhoud. Terwijl je de brief leest, komt er een gulle vriend binnen, die de droefheid op je gezicht ziet en vraagt of hij de brief mag lezen. Als hij klaar is, zegt hij zachtjes: "Maak je geen zorgen, ik regel dit wel." In een oogwenk licht je gezicht op. Zo trekt de gezegende Jezus zich dicht tegen de rouwende moeder aan en fluistert: "Ik heb dat gelovige kind in Mijn eeuwige bewaring;" zo zegt Hij tegen de ontmoedigde predikant: "Ga verder en zaai Mijn evangeliezaad en Ik zal voor de oogst zorgen." Ja, in alle donkere, beproevende uren brandt het geloof haar lamp met de olie van de beloften die Jezus geeft. De hemel is vooralsnog slechts een belofte; maar voor de gelovige zou het niet meer dan zeker zijn, als zijn voeten al in de gouden straten stonden.

5. Dit Christusgeloof is ook zo kostbaar omdat het zo **duur** is. Van Christus' kant kostte het de lijdensweg van Gethsemane en het offer van Golgotha. Van onze kant kost het berouw over zonde, zelfovergave, de ontkenning van hebzuchtige begeerten en harde gevechten met verleiding. Er is vaak een zeer hete oven nodig om het pure goud te laten glanzen; en er worden vaak brullende stormen losgelaten om het anker steviger vast te maken.

Zeven juwelen in de kist van de Christen

Wat win ik door God lief te hebben en te dienen? Dat is een zeer legitieme vraag voor iedereen om te stellen, en ik vind Gods eigen antwoord op deze essentiële vraag samengevat in de paar slotregels van de eenennegentigste Psalm. Hier zijn ze: "Omdat hij zijn liefde op Mij heeft gevestigd," zegt de Heer, "zal Ik hem redden; Ik zal hem beschermen, want hij erkent Mijn naam. Hij zal Mij aanroepen en Ik zal hem antwoorden; Ik zal bij hem zijn in moeilijkheden, Ik zal hem bevrijden en hem eren. Met een lang leven zal Ik hem tevreden stellen en hem Mijn heil tonen." Psalm 91:14-16.

Dit zijn de zeven beloningen van een godvruchtig leven. Dit zijn de zeven juwelen in de kist van de christen. Kijk ernaar, mijn lezer, tot je ze bewondert; kijk ernaar, tot je ze begeert en bid voor de Heilige Geest om je te helpen ze veilig te stellen! Deze zeven prachtige beloften worden alleen gedaan aan hen die "hun liefde op God stellen". Dat betekent dat je God je hart geeft. Wat zal Hij voor jou terugdoen?

1. De eerste beloning is **bevrijding** van de heerschappij van de zonde en de macht van de duivel. Onze weg door deze wereld is bezaaid met verzoekingen, en vaak is de grond onder ons bedekt met explosieven die even gevaarlijk zijn als dynamiet. Zulke verleidingen tot vleselijke lusten, zoals Jozef en David overvielen -, zulke verleidingen tot lafheid - zoals Daniël overviel, en zulke verleidingen tot eigenwaan - zoals Petrus overviel, moeten we tegenkomen. Jezus Christus komt te hulp. Er is geen veroordeling voor hen die in Christus Jezus zijn. Dat betekent een zo volledige vergeving van zonde dat het de tranen op de wang van

boetvaardigheid wegkust. Dat betekent een volledige verlossing. Hoe groter de beker die we brengen, hoe meer er in zal zitten. Dit verlossende werk van onze Heiland gaat door tot in de hemel, en als we daar aankomen en zien wat een gevaarlijke weg we hebben afgelegd, zullen we de eerste eeuw willen doorbrengen met het zingen van lofliederen voor zijn verzoenend bloed en verlossende genade. Stel dat het voor ons mogelijk zou zijn om daarboven een verre glimp op te vangen van de hel, hoe zouden we dan sidderen van vreugde over onze genadige verlossing!

2. De tweede zegen die beloofd wordt is **veiligheid**. God zegt: "Ik zal hem op een hoge plaats zetten." Burchten in oude tijden werden gebouwd op verheven hoogten; en onze God is de vesting waarin de rechtvaardige man vlucht en veilig is! Als we Jezus Christus door geloof omhelzen en onze zwakheid met Zijn kracht verbinden, hebben we een heerlijk gevoel van veiligheid. We weten wie we hebben geloofd en zijn er volkomen zeker van dat Hij in staat is om datgene te bewaren wat we aan Hem hebben toevertrouwd.

Elk kind van God dat in het bolwerk van de verlossing is ondergebracht, mag Satans jakhalzen laten huilen en de tegenstander laten rondsnuffelen, zo lang als hij wil. We zijn veilig zolang we op de rots staan; maar God doet geen beloften aan achterblijvers die moedwillig van de citadel afdwalen. De geschiedenis van elke trouwe Christen is vol van speciale voorzienigheden van bevrijdingen.

3. Dit brengt ons bij de derde kostbare belofte: "Hij zal Mij aanroepen en Ik zal hem **antwoorden**." Hoe dicht komen deze twee woorden, "aanroepen" en "antwoorden" bij elkaar! Het gebed gaat omhoog en het

antwoord komt naar beneden. Ik geloof niet dat een ware Christen ooit een juist gebed in een juiste geest heeft uitgesproken en geen antwoord heeft ontvangen. Als we ons verlustigen in de Heer, dan geeft Hij ons graag de verlangens van ons hart. God geeft graag aan hen die Hem graag Zijn wijze en liefdevolle weg laten gaan. Als we om een zegening vragen, moeten we er tegelijkertijd aan werken, anders zullen de daden van ons leven de woorden van onze lippen tegenspreken. Wat een heerlijk heldenzang zal de triomf van het zegevierende geloof zijn! Gebed is het trekken van geloof aan het touw, en hij die de zegen verkrijgt, is de man die vrijmoedig en onophoudelijk trekt totdat de grote bel rinkelt in het oor van de Oneindige Liefde.

4. Wat een muziek voor de ziel zit er in de vierde belofte: "Ik zal met hem zijn in **moeilijkheden**!" Gods volk moet zijn deel van deze universele ziekte op zich nemen, want alle mensen worden ermee geboren, zo zeker als de vonken omhoog vliegen. Het eerste geluid dat over de lippen van een zuigeling ontsnapt is een schreeuw van nood of pijn; het laatste geluid op het sterfbed is vaak een kreun of een pijnlijke ademhaling. Maar onder het pijnlijke hart en de flauwvallende geest legt God Zijn eeuwige arm. Jezus verklaart ons: "In de wereld zult gij verdrukking hebben, in Mij zult gij vrede hebben." Het is niet in de macht van welke hoeveelheid problemen dan ook om de ware Christen kapot te maken- zolang zijn wil zoet onderdanig is aan Gods wil.

Gezegend zij de discipline die ons de wortels van onze ziel doet bereiken tot een nauwere vereniging met Jezus! Gezegend zij de storm die de gouden vruchten van onze takken doet schudden! Zonovergoten dagen brengen vaak adders tevoorschijn; maar in donkere nachten zoeken we

Hem die over de golven komt met de vrolijke groet: "Ik ben altijd bij je, wees niet bang!"

5. De volgende belofte is er een van **promotie**. "Ik zal hem eren." Hoe? Met rijkdom en een hoge rang? Met iets oneindig veel beters. "Ik noem jullie Mijn vrienden," zegt de heerlijke Zoon van God. Die goedkeurende glimlach van de Meester geeft een innerlijke vreugde die elk gebrul van aardse toejuichingen te boven gaat. "Zij die Mij belijden, zal Ik belijden voor Mijn Vader in de hemel." Toen een maarschalk van Frankrijk op het slagveld sneuvelde, hing de keizer de medaille van het Legioen van Eer op zijn borst en de oude soldaat stierf met een glans van vreugde op zijn gelaat. Maar wat is dat in vergelijking met de belofte aan de nederigste volgeling van Christus: "Wees trouw tot in de dood en Ik zal je een kroon van leven geven!" Er zullen een aantal prachtige promoties in de hemel zijn, wanneer menig verwaarloosde lijder uit een krot of een zolder in de koninklijke familie zal worden opgenomen, en wanneer een hard zwoegende, slecht betaalde grenszendeling zijn fonkelende diadeem zal ontvangen. Wees blij, broeder, jouw beurt zal komen. "Zij die Mij eren, zal Ik eren." We zullen koningen en priesters voor God zijn!

6. In die oude tijden werd de lengte van dagen beschouwd als een speciaal bewijs van de goddelijke gunst en het is nog steeds waar dat gehoorzaamheid aan Gods wetten het leven gewoonlijk verlengt. Maar de belofte "Met een lang leven zal ik hem tevreden stellen" gaat dieper dan chronologie. Het beschrijft een leven dat lang genoeg is om het hoogste doel van het leven te vervullen. Als jij en ik lang genoeg leven om te doen waar God ons voor gemaakt heeft en waar Christus ons voor verlost heeft, zou dat ons dan niet tevreden moeten stellen? Wie zou er om meer

vragen? Het leven wordt gemeten aan de hand van daden en niet aan de hand van uren op een klok. In de warme ochtendzon van genade is menig jonge ziel volledig rijp geworden voor een oogst van heerlijkheid!

7. De laatste belofte is de Kohinoor diamant van allemaal: "Ik zal hem Mijn verlossing laten zien." Dit woord betekent niet het proces van gered worden; het betekent het resultaat van gered worden, en dat is-leven eeuwig. Het woord "tonen" betekent met vreugde zien. Hij zal met vreugde staren naar de heerlijkheid die voor hem in petto is; hij kan zeggen: "Wat mij betreft, ik zal Uw aangezicht aanschouwen in gerechtigheid; ik zal tevreden zijn als ik ontwaak met Uw gelijkenis." Deze laatste belofte overspant de kloof en reikt tot in de prachtige erfenis van de heiligen in het licht.

Laten we nogmaals deze juweelpassages tellen, weergegeven volgens hun meest letterlijke betekenis: "Omdat een man verliefd op Mij wordt, zal Ik hem redden uit gevaar. Ik zal hem op een vesting zetten omdat hij Mijn naam kent. Hij zal Mij aanroepen en Ik zal zijn gebed verhoren. Ik ben met hem in elke tijd van moeilijkheden. Ik zal hem bevrijden en hem eren met Mijn gunst. Hij zal lang genoeg leven om tevreden te zijn; en dan zal hij met vreugde zijn eeuwige verlossing aanschouwen."Hier zijn zeven kostbare beloften van wat een liefhebbende God voor ons zal doen. Als we door Christus' verlossende en vernieuwende genade dat hemelse thuis bereiken, dan zullen we die vervulde beloften zien schitteren als de zeven kandelaren voor de troon!

Moeders in Israël

Toen de wijze Hebreeuwse vrouw vanaf de muren van de belegerde stad Abel naar Joab riep (2 Sam. 20) en hem aanspoorde om de stad en "een moeder in Israël" te sparen, deed ze meer dan ze had verwacht. Ze redde niet alleen haar eigen leven, maar ze bedacht ook een mooie spreekwoordelijke uitdrukking die voortdurend is toegepast op vrome vrouwen die hun moederschap hebben onderscheiden door een mooie en godvruchtige invloed. De heilighartige Hannah voert de lijst van deze modelmoeders aan, de vrouw die haar eerstgeboren zoon aan God opdroeg in die gedenkwaardige woorden, "voor dit kind heb ik gebeden, en de Heer heeft mij mijn verzoek gegeven dat ik van hem vroeg. Daarom heb ik hem aan de Heer uitgeleend; zolang hij leeft, zal hij aan de Heer uitgeleend worden." Samuël voert ook de lijst aan van eminente dienaren van God die een onberekenbare schuld hadden aan wijze moederlijke invloed. Wat in de oudheid waar was, is sindsdien altijd waar geweest.

Aan het begin van een grote meerderheid van de beste Christelijke levens staat een Christelijke moeder. Toen ik studeerde aan het Princeton Theological Seminary vroeg de voorzitter van de examencommissie aan iedereen van ons die een biddende moeder had om op te staan, en bijna alle honderdvijftig stonden meteen op. Daar stonden we dan, een levende getuige van de kracht van het gebed van een moeder en van haar vormende invloed en voorbeeld. Mijn eigen moeder, die weduwe was, was een van de beste die God ooit aan een enige zoon had gegeven. Zij was meer voor mij dan school, of universiteit, of pastor, of alles bij elkaar. In ons vroege plattelandshuis had de eerste zondagsschool die ik ooit bezocht maar één leerling en zij was de hoofdonderwijzer; het enige boek dat bestudeerd werd was Gods boek en werd uit het hoofd geleerd.

Tijdens mijn babytijd wijdde ze me aan de Christelijke bediening en hield dat voortdurend voor ogen van haarzelf en mij.

Ik kan nu niet de datum van mijn bekering vaststellen; het was haar constante invloed die mij geleidelijk leidde en ik groeide op tot een vroom leven onder haar krachtige training en door de kracht van de Heilige Geest die door haar onvermoeibare tussenkomst werkte. Als alle moeders waren zoals zij, zou de "kerk in huis" een van de beste voeders zijn van de kerk in het openbare heiligdom.

Wij predikanten moeten ons niet aanstellen. Er is een bediening die ouder, dieper en krachtiger is dan de onze; het is de bediening die over de wieg waakt en de eerste invloed van het evangelie op de babyziel inprent. Voordat de preekstoel of de zondagsschool begint, is de moeder al begonnen met en heeft ze de kneedbare was van het karakter gevormd, voor goed of slecht, voor hemel of hel. Dit is een ontzagwekkende kracht; het is dezelfde kracht die Samuël uit het godvruchtige huis van Hannah stuurde; en de goddeloze Ahazia uit het huis van de goddeloze Jezebel. Beiden "wandelden op de weg van zijn moeder".

Het zij verre van mij om de invloed van vaders ten goede of ten kwade te onderschatten. Maar het blijft een feit dat het voornamelijk de moeder is die de invloed van thuis vormgeeft en er de heersende sfeer aan geeft; want het belangrijkste deel van de morele opvoeding is atmosferisch. De zuiverheid of onzuiverheid, de heilzame of de demoraliserende kwaliteiten van die atmosfeer van het huis hangen voor het grootste deel af van de moeder, de heerseres van het huis. Daar is haar troon; daar is haar

heerschappij; daar kan zij het lot van de onsterfelijke ziel maken of ontsieren, meer dan wie dan ook, aan deze kant van de troon van God.

Onder de eminente levende predikanten is er niemand die de grote vitale leer van de verzoening krachtiger predikt dan Newman Hall uit Londen; hij verafgoodde bijna zijn moeder en heeft me verteld dat de eerste woorden die ze hem ooit leerde, waren: "God had de wereld zo lief dat hij zijn eniggeboren Zoon heeft gegeven." Die tekst werd de grondtoon van zijn grote bediening en van zijn wereldberoemde traktaat "Kom tot Jezus!". De hand van Susannah Wesley luidt vandaag de dag alle Methodistische kerkklokken over de hele wereld. Stel dat Lord Byron was opgevoed door zo'n moeder als Newman Hall en de Wesleys; dan was de wereld misschien ontsnapt aan de morele lepra die zoveel van de briljant slechte pagina's die hij verspreidde, bezoedelde.

Kon ik het maar in het hart branden van elke moeder die deze regels leest, dat zij - onder God - de hoofdverantwoordelijke is voor het morele en geestelijke welzijn van haar gezin! Als de moeder een frivole modeaanbidster is, of volkomen gebedsloos en goddeloos, of zelfs achteloos wat betreft het geestelijk welzijn van de kinderen, dan wordt de hele huiselijke atmosfeer besmet! De neerwaartse aantrekkingskracht van haar prediking thuis is veel te sterk voor de opwaartse aantrekkingskracht van de beste prediking in Gods huis op zondag. Aan de andere kant, als ze haar uiterste best doet om de godsdienst van Jezus aantrekkelijk te maken voor haar gezin, als ze waakt over elke gelegenheid om hen Christuswaarts te leiden, als ze het effect van het zondagse evangelie opvolgt door de krachtige invloed van het huisevangelie, dan is er bijna een

morele zekerheid dat God Zijn bekerende genade in dat huishouden zal zenden. O, moeders in Israël, probeer het gezegende experiment!

Die eminente prediker, Richard Cecil uit Londen, vertelt ons dat hij in zijn jeugd zijn uiterste best deed om ongelovig te zijn, maar het mooie en welsprekende christendom van zijn moeder was te veel voor hem. Hij kon dat nooit beantwoorden. Soms praatte ze tegen hem en huilde terwijl ze praatte. Hij zegt: "Ik smeet de deur dicht met een eed; maar ik weende ook toen ik op straat kwam. Sympathie is de krachtige motor van een moeder." Ja, er is een kracht in haar liefde, wanneer die versterkt wordt door de genade van God, om het meest koppige hart te bereiken en neer te halen; het is een kracht die mijlen dieper gaat dan de oproepen van de preekstoel, want het verbindt zich met de oerinstincten van onze natuur.

Als elke ouder zo trouw zou zijn in gebed en in het geven van een goed voorbeeld, dan zou het gezin de kinderkamer en de opleidingsschool voor vroomheid worden. Het huis van de natuurlijke geboorte zou de plaats van de nieuwe geboorte worden, en kinderen - in plaats van los te lopen op de open vlakte van de zonde, om in latere jaren achtervolgd te worden door "opwekkingspogingen" - zouden vroeg tot Jezus en in Zijn kerkelijke kudde geleid worden.

"Neem dit kind mee en verzorg het voor mij, dan geef ik je je loon," zei de Egyptische prinses tegen Jochebed, de moeder van Mozes. Ze kreeg haar loon in betere munten dan zilver of goud. Ze kreeg het in de vreugde die een moeder voelt als ze een deel van zichzelf opgeeft om haar lieve kind te onderhouden; ze kreeg het in de liefde van de baby die ze

verzorgde; ze kreeg het in de glorieuze dienst die haar zoon in latere jaren voor Israël verrichtte. Ze werd betaald in de hemelse munt waarmee God goede moeders betaalt. Voor al haar zorgen en al haar inspanningen om het leven van haar "goede kind" te behouden, werd zij overvloedig beloond.

Wanneer God een pasgeboren baby in de armen van een moeder legt, zegt hij tegen haar hart: "Neem dit kind en verzorg het voor mij en ik zal je je loon geven." Het antwoord van moederlijke liefde zou moeten zijn: "Oh God, U hebt Uw edelste werkstuk in mijn handen gelegd. Ik aanvaard het kostbare vertrouwen. Ik zal dit jonge leven beschutten onder uw genadebank. Ik zal eerlijk zijn zodat het nooit leugens leert. Ik zal deze ziel in haar kindertijd voeden met de oprechte melk van liefde, zodat ze in latere jaren sterk vlees kan dragen voor een sterke dienst aan God en gerechtigheid. Oh, Hemelse Vader, maak mijn leven in harmonie met uzelf, zodat dit jonge leven uw gezegende beeld weerspiegelt door mijn voorbeeld te volgen!" Aan zulke vrome trouw biedt God de hoogste beloning; Hij betaalt de eis van het hart, in de eigen munt van het hart.

De trouwe Hannah vond haar grote beloning in de grote carrière van Samuël. Mozes op de berg was het "loon" van de arme Hebreeuwse moeder die hem in haar mand met biezen wiegde. Augustinus' machtige dienst voor het evangelie was de beste beloning die God aan Monica kon geven. Onze Washington was Gods prachtige beloning voor Washingtons godvruchtige moeder. De Heer verbreekt nooit zijn verbond met hen die hun verbond met Hem nakomen.

Christus kent de Zijnen

Jezus kent degenen die van Hem zijn. "Ik ben de goede herder. Ik ken Mijn eigen schapen en zij kennen Mij." Johannes 10:14. Hij kan iedereen van de kudde bij naam noemen. De leidinggevenden van een kerk kunnen in veel gevallen misleid worden door degenen die zich aanmelden als lid; maar geen enkele "schaapskleren" kunnen de alwetende Herder misleiden. Er is een wijdverspreide religieuze interesse in het land, maar onder de vele duizenden die bekering belijden, is het niet mogelijk dat Christus zelf misleid kan worden met betrekking tot een enkel geval. Hij leest niet alleen elk hart tot op de bodem; het is door de werking van Zijn goddelijke Geest dat elke ziel wordt vernieuwd.

Niet iedereen die een onderzoekskamer binnengaat, vindt Christus; en niet iedereen die een "samenkomst van bekeerlingen" bijwoont, is werkelijk bekeerd. Zij die een nieuw leven beginnen te leiden, hebben het nieuwe hart gekregen; zij die de Herder volgen, zijn de kudde binnengegaan. Er ligt een plechtige waarschuwing in dit feit. Er ligt ook een kostbare troost in, want de Heiland weet heel goed wie Hij redt. Jezus Christus weet niet alleen precies wie tot Zijn ware kudde zijn toegetreden, maar Hij weet ook alles over elk van hen, hun sterke en zwakke punten, hun belemmerende zonden en hun nieuwe ervaringen van genade die net in hun hart beginnen te ontluiken. Als we ziek zijn, halen we de oude huisarts erbij; hij kent onze constituties het beste. Het is de helft van de strijd in familieregering, voor de ouder om de karakteristieken van een kind grondig te begrijpen. Er is een zachtaardige jongen die zich laat leiden door een katoenen draad; en er is een andere die de koorden van terughoudendheid verbreekt zoals Simson de zeven verse touwen brak.

Sommige ouders betalen een hoge prijs voor hun onwetendheid of moedwillige blindheid voor het echte karakter van hun kinderen. Het was een wijze en liefhebbende moeder, die zei: "Ik vind het niet zo moeilijk om kinderen op te voeden als wel om ze naar beneden te halen als ze dat nodig hebben."

Onze gezegende Meester begaat in zijn familiediscipline geen fouten. Wanneer Hij een onsterfelijke ziel onder Zijn liefdevolle zorg en in Zijn leerschool neemt, begrijpt Hij het karakter van elk van Zijn leerlingen. Christus ontdekt en ontmaskert de zelfzuchtige ambitie van sommige discipelen, door een klein kind in hun midden te plaatsen om hen nederigheid en onzelfzuchtigheid te leren. In zijn ruwe onervarenheid schepte Simon Petrus luidkeels op over zijn trouw: maar de Meester haalt hem onderuit met de opzienbarende aankondiging: "Voordat de haan kraait, zul je Mij driemaal verloochenen!". Jezus ontdekte in Saulus van Tarsus de prachtige natuurlijke kwaliteiten die bekerende genade kon kneden tot een leider van de kerken; en wat een geweldige scholing gaf Hij hem voordat hij afstudeerde! Dezelfde Grote Herder heeft een plaats van nut in Zijn kudde voor de nederige Tryphena en Tryphosa, voor Tertius met zijn pen en voor Dorcas met haar naald. Jezus weet precies wat er in ieder van ons zit en hoeveel er uit ons gehaald kan worden.

Dit maakt Hem geen harde, veeleisende meester, maar de meest toegeeflijke en attente werkgever en voogd. Hij legt nooit op zwakke schouders, de lasten die alleen dapperen kunnen dragen. En al die tijd komen de bemoedigende woorden: "Ik ben altijd bij je; Mijn genade is je genoeg;

zoals je dagen zijn, zo zal je kracht zijn." Hij noemt ons geen slaven; Hij noemt ons vrienden.

Hoe goed kent Hij ook al onze zwakheden! Hij kent ons gestel; Hij herinnert zich dat we maar stof zijn. Dit is een grote bemoediging voor boetvaardige zondaars. Die arme kerels die vanuit hun kroegen naar het Missiehuis afdrijven, vinden daar een medelijdende Herder die de meest ellendige verschoppeling verwelkomt die door het slijk van de zonde is gehaald. Aan de andere kant van de weegschaal is Christus zich evenzeer bewust van de intellectuele twijfels en moeilijkheden waarmee sommige christenen met een sceptisch temperament te kampen hebben. Hij dooft geen rokend vlas; Hij breekt geen gekneusd riet.

Het geheime verdriet dat ik niet durf uit te spreken tegen de intiemste vriend, kan ik wel vrijelijk overbrengen aan mijn Verlosser. Ah, hoe goed kent Hij elke doorn die in mijn voet prikt en elke wond die zijn stille druppels uit mijn bloedende ziel laat druipen! Dit is een wonderbaarlijke aanmoediging voor gebed. Want mijn Geneesheer zal nooit het verkeerde medicijn toedienen, en ik weet zeker dat Hij nooit zal weigeren mijn geroep om "de nachtbel" te horen in het uur van plotselinge nood.

Het feit dat Christus al onze noden en behoeften perfect kent, werpt een groot licht op sommige duistere voorzienigheden. Het verklaart sommige mysteries waarom de een van ons wordt opgetrokken en de ander wordt neergeslagen; waarom de een welvarend is en de ander verarmd; waarom de een voor de wind lijkt te gaan en de ander wordt geteisterd door tegenwind.

Lieve, liefdevolle Meester! Hij weet wat goed voor ons is. Laat Hem tot op de bodem onderzoeken als de wond dat vereist. Hij weet wat er in mij zit; ja, en wat er uit mij moet komen als ik tot volle gezondheid en robuustheid van geest wil komen. Veel beter de sonde en het snoeimes dan te worden verstoten als nutteloze houthakkers van zijn kudde. Als het een vreugde is om te weten Wie we hebben geloofd, dan is het evenzeer een vreugde dat "Hij weet wie de Zijnen zijn."

Er is een band van wederzijdse kennis en genegenheid tussen de Verlosser en Zijn verlosten. Christus vergelijkt het zelfs met de eenheid tussen de eeuwige Vader en de Zoon; want zoals de Vader de Zoon kent, zo kent de Herder Zijn kudde! Dit is een overweldigende gedachte; en het wijst vooruit naar een intimiteit van eeuwigdurende liefde in de hemel.

De juiste soort onderwerping

Onze goddelijke Meester zei ooit: "Tenzij jullie je bekeren en worden als kleine kinderen, zullen jullie het koninkrijk van de hemel niet binnengaan." De beste eigenschap van het beste kind is stilzwijgende gehoorzaamheid aan het ouderlijk gezag. En de duidelijkste test van bekering is stilzwijgende gehoorzaamheid aan de Heer Jezus Christus. Het probleem met ons is dat we zo vaak kiezen *wat* we gehoorzamen, *hoeveel* we gehoorzamen en *wie* we gehoorzamen. Al de meest opvallende gevallen van gehoorzaamheid die in de Bijbel worden genoemd, Abraham die zijn zoon op het altaar legt, Daniël die de leeuwen van de koning trotseert, Naaman die rechtstreeks naar de Jordaan gaat, de melaatse die zich naar de priester haast en genezen wordt terwijl hij gaat, de verlamde die zijn verdorde arm uitstrekt, al deze gevallen hebben de kwaliteit van nauwkeurigheid om precies te doen wat hen werd opgedragen. Kwesties en resultaten worden aan God overgelaten.

"Spreek tot de kinderen van Israël dat zij voorwaarts gaan!" Het was aan Mozes om de Rode Zee in te marcheren; het was aan God om de Rode Zee te verdelen en een droge weg voor zijn volk te maken. Als er één mooie eigenschap is in een gezonde kindertijd, dan is het wel de eigenschap van opgewekte onderwerping aan de wil van vader en moeder. Onderwerping aan de duidelijk vastgestelde wil van God, wat het ons ook kost of hoe het ons ook dwarszit, is een van de meest oprechte bewijzen van ware bekering. Ik betwijfel of er een hogere verworvenheid in het christelijke leven is dan dat iemand van ons eerlijk kan zeggen: "Ik bid God dat ik nooit meer mijn eigen wil mag vinden zolang ik leef."

Laten we echter goed begrijpen wat voor soort onderwerping we moeten beoefenen. We zijn verplicht om ons te onderwerpen aan Gods duidelijke bevelen en aan de beproevingen die Hij ons oplegt voor onze geestelijke discipline. Payson zei wijselijk dat "geen mens geschikt is om op te staan uit een bed van lijden en weer te werken voor Christus, totdat hij bereid is om stil te liggen en te lijden zolang zijn Meester dat wil." Maar er zijn vaak obstakels op ons pad die juist bedoeld zijn om ons geloof, onze moed en onze trouw aan het recht te testen. Op onze weg naar de hemel komen we veel moeilijkheden tegen, om onze kracht te pezen door de zware klim. Apollyon mag soms dwars over ons pad lopen met het uitdagende dreigement: "Je zult niet verder gaan, en hier zal ik je ziel vergieten!". Hij is een nietige christen, die zulke gevechten met de duivel niet heeft.

Onze hemelse Vader legt ons sommige dingen als verboden in de weg; en we doen onszelf dodelijk kwaad als we proberen ze te verwijderen of eromheen te gaan. Andere dingen zijn daar geplaatst om onze geestelijke kracht en onze trouw te testen; de enige juiste weg is dat we ze vastgrijpen en ze uit onze weg slingeren. Toen de jeugdige David ontdekte dat de leeuw en de beer zijn kuddes aanvielen, zei hij niet: "De voorzienigheid stuurde deze dieren en ik moet me aan hen onderwerpen." Als er al een voorzienigheid in het spel was, dan zou het doel eerder zijn om zijn standvastigheid te ontwikkelen.

In deze hele grote kwestie van onderwerping aan de wil van God is het uiterst belangrijk om verstandig te onderscheiden. God lijkt soms doof te zijn voor onze gebeden. Zijn stilzwijgen of falen om te antwoorden zou ons moeten leren om "te bidden en niet te verzwakken". Die ernstige

vrouw aan de kust van Kanaän zou een vreselijke vergissing begaan hebben als ze haar gebed had opgegeven alleen maar omdat Christus haar een tijdje op afstand hield. Haar volharding bracht uitkomst, zoals de Meester bedoelde. God zegt vaak "nee" tegen weinig geloof en luie handen, Hij zegt graag "ja" tegen stevig geloof en hard werken.

Soms legt mijn hemelse Vader me zware beproevingen op en zegt me de hele tijd: "wie Ik liefheb, kastijd Ik." Laat me me dan onderwerpen. Op andere momenten legt Hij grote hindernissen op mijn pad, of laat Hij toe dat ze worden gelegd, en dan is de stem voor mij: "Als je gelooft als een mosterdzaadje, zal deze berg worden verwijderd. Mijn genade is voldoende voor jou."

Het juiste onderscheid tussen de twee tegenovergestelde dwalingen lijkt het volgende te zijn: een zondaar onderwerpt zich aan onrechtvaardige eisen; de ware christen doet dat nooit. De zondaar weigert zich te onderwerpen aan Gods rechtvaardige en heilige eisen en aan Zijn bevelen in de voorzienigheid; de kinderlijke Christen onderwerpt zich zonder morren: "Niet wat ik wil, Vader, maar wat U wilt." Gods wijze regering is de stevigste grond van mijn vertrouwen en vreugde; het is de rotsbodem die ten grondslag ligt aan al mijn theologie. Tegen God strijden betekent de hel. God gehoorzamen en me lieflijk aan Hem onderwerpen is de opmaat naar de hemel.

Wijlen Thomas Skinner was een van de goddelijkste mannen die ik ooit gekend heb. Toen een kring van eminente predikanten op een zaterdagavond bij hem thuis samenkwam, vroeg hij hen om mee te zingen in Schmolke's prachtige hymne: "Mijn Jezus, zoals U wilt! Oh, moge Uw

wil de mijne zijn. In Uw hand van liefde wil ik mij overgeven." Op de volgende zaterdagavond deed dezelfde kring van broeders mee om zijn nagedachtenis een liefdevol eerbetoon te brengen! De nobele veteraan had elke wens overgegeven aan zijn Heer en Verlosser, en werd liefdevol verrast in de hemel.

Suiker in de thee, de verzekering van de christen

Toen een jonge bekeerling de vraag werd gesteld: "Hoe weet je dat Jezus Christus je heeft aangenomen en vergeven en dat je een christen bent?", was het antwoord: "Hoe weet je wanneer je suiker in je thee hebt?". Dit was een voldoende antwoord; de vergeven ziel had de *verandering gevoeld* die bekering met zich meebrengt en had de liefde van Jezus geproefd. Het was een positieve ervaring; hij wist wie hij had geloofd.

Sommige goede mensen die geplaagd worden door een moedeloos temperament, maken zich zorgen over deze kwestie van zekerheid. Tegen zulke mensen zouden we willen zeggen: kwel je ziel niet met zekerheid; beoefen het geloof van aanhankelijkheid. Hecht je vast aan Jezus Christus. Maak je zwakheid vast aan Zijn almacht; zoek in je onwetendheid Zijn leiding. Wanneer Hij zegt: "Mijn bloed reinigt van zonde", geloof Hem dan; en wanneer het geweten je gebiedt iets te doen om Christus te behagen, doe het dan. Die Heiland die voor jou stierf, vraagt je om hem te vertrouwen en hem te volgen; en dat is alles wat hij van je vraagt. Doe je dat oprecht, eerlijk? Luister dan naar wat die liefdevolle Heiland tegen je zegt: "Mijn schapen horen Mijn stem en Ik ken ze en ze volgen Mij. En Ik geef ze eeuwig leven, en ze zullen nooit verloren gaan, noch zal iemand ze uit Mijn hand rukken!"

Het enige dat van je gevraagd wordt is trouw en gehoorzaamheid. Je moet suiker in je thee doen als je de zoetheid ervan wilt proeven. Echt berouw is een afkeren van je zonden tot God, met een volledig doel van en streven naar nieuwe gehoorzaamheid. Doe jij dat? Reddend geloof is het vastklampen van het hart aan Jezus Christus en Hem alleen. Als je

dat doet, zou dat je een blijmoedig, heerlijk gevoel van veiligheid moeten geven. "Geloof is de melk," zei Spurgeon altijd, "en zekerheid is de room die erop komt." Als je melk bijna alleen uit water bestaat, kun je niet veel room verwachten. Hoe sterker je geloof van aanhankelijkheid, hoe meer gemoedsrust en geestelijke vreugde je zult hebben.

De Bijbel verklaart niet dat *zekerheid* essentieel is voor redding; maar wel dat *geloof* en *gehoorzaamheid* aan Jezus Christus essentieel zijn. Ik twijfel er niet aan dat er veel mensen in de hemel zullen komen die een zwak geloof hadden en nog minder vreugde in deze wereld. Hun voeten waren niet "als hindenvoeten"; ze hinkten op krukken. Dat was niet de schuld van Christus; het was hun eigen schuld. De arme Petrus had nogal een zwak geloof, toen hij vanuit de golven naar zijn Meester schreeuwde: "Heer, red mij!" Later had hij van de Heilige Geest een machtig geloof ontvangen toen zijn aansporende preek met Pinksteren duizenden bekeerlingen opleverde. Saulus van Tarsus had een zuigelinggeloof in zijn ziel toen hij ronddoolde in het huis van Judas in Damascus; de zuigeling was uitgegroeid tot een reus, toen Paulus in het achtste hoofdstuk van Romeinen kon uitroepen: "Noch de hoogte, noch de diepte, noch enig ander schepsel zal mij kunnen scheiden van de liefde van God, die is in Christus Jezus, onze Heer!".

We hebben zojuist gezegd dat zekerheid niet essentieel is voor *redding*; maar het is wel essentieel voor onze *vrede* en *troost*. Het is de plicht van elke christen om ernaar te zoeken; hoe meer suiker we in het drankje doen, hoe zoeter het naar onze smaak zal zijn. De oude heldhaftige Latimer zei altijd dat als hij een sterk en standvastig vertrouwen in zijn

Meester had, hij een leeuw aankon; als hij het verloor, was hij klaar om een muizenhol in te rennen.

Als jij en ik ons volledige vertrouwen in Jezus Christus hebben gesteld voor onze verlossing en er elke dag naar streven om Zijn wil te doen en onze medemensen te zegenen met onze religie, dan is Hij verantwoordelijk voor het vertrouwen. Waarom zouden we ons zorgen maken? Toen ik dit huis bouwde, kreeg ik een akte voor het land en liet die registreren. Ik ga niet elke week naar de burgerlijke stand om te kijken of de titel wel goed is. Als we Jezus Christus op Zijn woord hebben geloofd en onze zielen aan Hem hebben toevertrouwd, onze levens aan Zijn bevel en onze krachten aan Zijn dienst, laten we ons dan geen zorgen maken over onze eigendomsakte van de hemel. Ga verder met je levenswerk, broeder, en doe het grondig en gewetensvol. God is verantwoordelijk voor de resultaten, vroeg of laat, en voor je uiteindelijke beloning.

De herder kent Zijn kudde en roept ze allemaal bij naam. Voor jou is Zijn stem "Geloof alleen," "Volg Mij!". Als je beker met beproevingen soms bitter is, doe er dan meer van de suiker van het geloof in. Als je je verkild voelt door de teleurstelling van je plannen of de onvriendelijkheid van anderen, ga dan in de zonneschijn van de liefde van Christus staan. Als je inkomen terugloopt, investeer dan meer in Gods kostbare beloften. Een goed, sterk, gezond geloof zal je genegenheid verzoeten, en je inspanningen verzoeten, en je huis verzoeten, en de donkerste uren tussen deze wereld en de hemel verzoeten.

God stelt ons nooit teleur

We kunnen onszelf niet te weinig vertrouwen en we kunnen God niet te veel vertrouwen. "Vertrouw met heel je hart op de Heer en leun niet op je eigen verstand." Ergens in de toekomst hangt er voor ons een gouden ideaal van een volmaakt leven, maar als we verder gaan, gaat de droom van volledige overwinning over de zonde ook verder voor ons. Het is als het kind dat over de heuvel rent om de regenboog te vangen; als het over de heuvel is, is de regenboog nog even ver weg als altijd. Als onze verwachting van geestelijke groei en van het overwinnen van verleidingen berust op onze eigen voornemens en op onze eigen kracht, dan zijn onze dagdromen voortdurend gedoemd tot teleurstelling.

"O mijn ziel, wacht alleen op God, want mijn verwachting is van Hem." God stelt ons nooit teleur. Als we de Almachtige bestuderen in het boek van de natuur of het boek van de openbaring, dan zien we dat onze uiterste verwachting wordt overtroffen door de wonderbaarlijke werkelijkheid. Als we God gehoorzamen, vinden we vroeg of laat de rijke beloning, net zo zeker als de dag volgt op de zonsopgang. Als we op God vertrouwen, laat Hij ons nooit in de steek. Als we op de juiste manier tot Hem bidden, met geloof, met onderdanigheid, met volharding en met een oprecht verlangen om Hem te verheerlijken, dan antwoordt Hij ons. Ik geloof niet dat onze hemelse Vader ooit doof is geweest voor een eerlijk gebed dat in de juiste geest werd aangeboden. Hij is een Soeverein en doet Zijn eigen wijze wil; en als het Hem behaagt om ons te laten wachten op het antwoord, dan moeten we begrijpen dat *uitstel* niet altijd *ontkenning* is.

Als we van God alleen maar hoefden te eisen wat we wilden, en op de manier en de tijd die ons goed uitkomen, dan zouden we Gods scepter grijpen en proberen te heersen over de Heerser van het universum. Heb jij ooit een kind gekend dat over zijn ouders heerste zonder zichzelf te ruïneren? En als het onze kinderen te gronde richt om hun eigen zin te krijgen, dan weet ik zeker dat het onze ondergang zou zijn als we God naar al onze wensen zouden kunnen buigen. Als dit onze "verwachting" van God is, hoe eerder we er dan mee ophouden, hoe beter!

God houdt zich aan al Zijn beloften, maar Hij heeft nooit beloofd dat Hij jou en mij de touwtjes in handen zou geven. Hij beantwoordt gebeden, maar op de manier en op de tijd die zijn oneindige wijsheid bepaalt. Sommige gebeden worden niet meteen verhoord; meer dan één trouwe moeder is naar haar graf gegaan voordat het kind voor wiens bekering zij bad, zijn hart aan Jezus heeft gegeven. Sommige gebeden worden op zo'n onverwachte manier verhoord, dat het antwoord niet herkend wordt; alleen de eeuwigheid zal het "duidelijk maken". Want veel verzoekschriften worden beantwoord volgens de *intentie* en niet volgens de strikte *letter* van het verzoek; de zegen die is gegeven is iets anders dan wat de gelovige verwachtte.

Toen Jakob de zonen van Jozef zegende, legde hij zijn rechterhand op de zoon die aan zijn linkerzijde stond. Zo trekt God soms Zijn zegenende hand weg van datgene waar we om gebeden hebben en legt die op een ander ding dat meer voor ons welzijn en zijn eigen glorie is. Hij verrast Zijn mensen vaak met onverwachte zegeningen en de hemel zal een overvloed aan zulke verrassingen hebben.

Laten we ons verheugen in de herinnering dat onze Heiland God is en in Hem alle volheid woont. "Van Zijn volheid hebben wij allen ontvangen," zei de geliefde discipel, en Johannes werd niet teleurgesteld. Dat was Paulus ook niet toen hij merkte dat hij "vervuld was met kracht in de innerlijke mens". Er is een volheid van genade en liefde en kracht en vrede en troost die Zijn verloste kinderen nooit hebben kunnen ontdekken , laat staan uitputten! Ik verliet een paar kleine beekjes, bijna drooggelopen, de andere dag, in de bergen, maar ik vond ginds een haven, gevoed vanuit de peilloze Atlantische Oceaan, zo vol als altijd. "O, wat een ondiepe ziel heb ik om de liefde van Christus in me op te nemen," zei de heilige Rutherford; "ik heb meer van Zijn genade gemorst dan ik heb meegenomen. Hoe weinig van de zee kan een kind in zijn hand dragen; zo weinig ben ik in staat om weg te nemen van mijn grote Zee, mijn grenzeloze en overvloeiende Christus Jezus!"

Toen een vriend van mij, lang geleden, John Jacob Astor aanspoorde om te doneren voor een bepaald doel en hem vertelde dat zijn zoon had ingetekend, antwoordde de oude Duitse miljonair heel droogjes: "Hij kan het wel, hij heeft een rijke vader." Broeder Christen, jij en ik hebben een rijke Vader! We zijn erfgenamen van een grote erfenis en bezitters van buitengewoon kostbare beloften! Laten we om grote dingen vragen! God moet het ons kwalijk nemen dat we zo weinig van de beste dingen begeren en met zo'n karig en schraal geloof bidden. "Open uw mond wijd en Ik zal hem vullen." We kunnen gemakkelijk te veel verwachten van onze medeschepselen, maar we kunnen niet te veel verwachten van God. "De Heer heeft behagen in hen die op zijn barmhartigheid hopen."

Ik heb veel biografieën gelezen die eindigden in heldere hoop die doofde in duisternis, maar ik heb nooit gelezen, en ik heb nooit gehoord van de ervaring, van iemand die bekende dat hij teleurgesteld was in zijn Heer en Heiland. "Mijn ziel, wacht alleen op God, want mijn verwachting is van Hem." Er kan geen gedeelde verantwoordelijkheid zijn; het is God of niemand. Zoals de oude puriteinse schrijver Trapp ons eraan herinnert: "Zij vertrouwen God helemaal niet, zij vertrouwen Hem niet helemaal; hij die met één voet op een rots staat en met de andere op drijfzand, zal even zeker zinken als hij die met beide voeten op drijfzand staat."

Vruchtbare christenen

De herfst is het seizoen van de fruitoogst, wanneer de boomgaarden "hun dividenden hebben betaald" en de muziek van rijpe appels te horen is wanneer ze rammelend in de bakken gaan. Het wormige en waardeloze fruit is voor de zwijnen gegooid; alleen het gezonde fruit is geschikt voor de markt. Elke christelijke kerk is een boomgaard en elke boom in die boomgaard is "aan zijn vruchten te herkennen". Er zijn er te veel die voor christenen proberen door te gaan; maar van hen kan net zo min de opbrengst van oprechte genaden worden verwacht als van de eigenaar van een dennenbos een oogst van Bartlett-peren.

De vruchten van de Heilige Geest - zoals de apostel ze opsomt - zijn liefde, vreugde, vrede, lankmoedigheid, zachtmoedigheid, geloof, nederigheid en matigheid. Het eerste essentiële voor een vruchtbare christen is dat hij goed geworteld is. Geen enkel deel van een boom is zo onzichtbaar - en toch zo belangrijk - als zijn wortels. De conditie van een boom laat gewoonlijk zien waar zijn wortels zijn en wat ze doen. Een gebrek aan leven onder de grond betekent onvruchtbaarheid boven de grond.

De wortels van ons religieuze leven zijn onze geheime motieven en onze heersende hartstocht; en niemand kan beweren een oprecht christen te zijn tenzij Jezus Christus in de kern van zijn hart woont. Als we geschokt zijn als we het losse leven en de geestelijke onvruchtbaarheid van sommige gemeenteleden ontdekken, dan is dat omdat de takken van hun belijdenis aan de kerkelijke kant van de muur hangen, terwijl hun wortels aan de andere kant in de zanderige grond van wereldsheid liggen. Er is geen hartsverbinding met Christus; en Hij heeft verklaard: "Tenzij je in

Mij blijft, kun je geen vrucht dragen." Een godvruchtig leven is niet het resultaat van een gelukkig toeval. Druiven groeien niet aan doornstruiken, noch worden vijgen verzameld uit distels. Talloze mensen verwachten dat ze op een dag christen zullen worden en wensen vaak dat ze christen waren, en toch passen ze het gezond verstand-principe van oorzaken en gevolgen niet toe.

Christen zijn betekent dat iemand de goddelijke "wortel van de zaak" in zich heeft, dat hij een karakter heeft dat groeit uit het geloof in de gekruisigde Christus en dat zichzelf oprecht bewijst door gehoorzaamheid aan de geboden van Christus. Zo'n karakter is geen kwestie van goddelijk besluit, of van menselijk toeval, net zo min als tarwe groeit zonder planten, of dat wijnstokken spontaan opkomen in onze tuinen.

Christelijk karakter is een groei - eerst het blad, dan de aar, en daarna het volle, rijpe koren in de aar. Er kan geen krachtige groei zijn zonder een diepe inbedding in Jezus Christus. Ondiepe bekeringen produceren ondiepe christenen. Sommige Christenen zijn overvloedige vruchtdragers, en de reden is dat zij al hun genadevoorraden en al hun inspiratie voor hun dagelijks gedrag putten uit hun diepgewortelde hartsvereniging met Jezus. Liefde voor Jezus is het enige motief dat egoïsme onderwerpt. Loyaliteit aan Jezus houdt hen vast zoals een stevige wortel een boom vasthoudt te midden van de stormen van de winter of onder de uitdrogende droogte van de zomer.

De glorieuze oude Paulus was altijd overvloedig in het werk van de Heer, en hij vertelt het geheim ervan als hij zegt: "Christus leeft in mij." Een

droogte treft nooit een goed gewortelde christen wiens ziel voortdurend in verbinding staat met het Fonteinhoofd van alle geestelijke kracht.

Er is te veel periodieke vroomheid in onze kerken. Sommige broeders bloeien alleen op in tijden van "opwekking". De rest van de tijd zien ze er groezelig uit; hun bladeren zijn zo bepoederd met het stof van de wereldsheid dat ze zeer onooglijke voorwerpen zijn. Er zijn anderen waarvan het blad al snel nadat ze in de kerk zijn geplant geel wordt. Dit verraadt een gebrek aan vocht bij de wortel, of misschien een geheime worm van toegeeflijke zonde die het leven van de boom verslindt.

Het is een ellendige vergissing om met de uiterlijke kenmerken bezig te zijn, terwijl de toestand van het hart wordt verwaarloosd. Als het hart geworteld is door de "rivieren van water" zal het blad altijd groen zijn en de vrucht overvloedig. Zo'n discipel houdt nooit op vrucht te dragen. Elk jaar is een vruchtdragend jaar.

Het is de vaste gewoonte van deze trouwe broeder om in weer en wind naar de gebedsplaats te komen, om te geven naar vermogen, om iedereen te betalen wat hij verdient, om zijn brood te delen met de lijdenden, om zijn stem te geven als zijn geweten daarom vraagt en om overal en bij alle gelegenheden op te komen voor Jezus Christus. Hij is altijd overvloedig in het werk van de Meester. Dit is het soort christen dat zijn Vader in de hemel verheerlijkt door "veel vrucht te dragen". Het woord "veel" is hier vergelijkend. Wat veel zou zijn voor een boer, zou schamel zijn voor een miljonair.

Een bepaalde stadskerk kan zich op de borst kloppen dat ze vijftigduizend dollar per jaar bijdraagt aan buitenlandse zending; maar wie in die kerk knijpt zichzelf om dat te doen? We zouden het tegen hen kunnen opnemen, een arme weduwe die aan het eind van een dag van gezwoeg twee mijl te voet naar haar gebedsbijeenkomst sjouwt en haar autokosten bewaart voor de zendingsdoos; waarlijk, haar gave overtreft hen allen. De Meester weegt gaven en arbeid op de weegschaal van zelfverloochening. Barnabas staat aan het hoofd van de zuil in de apostolische kerk; hij geeft zijn onroerend goed aan de Heer, hij gaat als stadszendeling naar Antiochië en als buitenlandse zendeling naar Cyprus, en wint de verheven titel "vol van de Heilige Geest".

"Veel vrucht" betekent dat we het beste wat we hebben aan Christus geven. Het is de lading van elke ledemaat aan de boom van het leven, of het nu een reus of een dwerg is. Hij die in de laagste sfeer wandelt volgens de regel van de Schrift, zijn tijd en talent gebruikt, zijn woorden beheerst, zijn gedrag regelt en zijn werk op zo'n gewetensvolle manier doet dat zijn godsdienst leesbaar en helder is voor iedereen om hem heen, zo iemand is een overvloedige vruchtdrager.

Op het eiland Wight woonden een arme "Dairyman's Daughter" en een "Little Jane, the Young Cottager," wier kostbare trossen van uitgelezen druiven der genade een zoete geur over het christendom hebben uitgestrooid. Ze "deden wat ze konden". Luther, de prins der hervormers, Wesley, de prins der kerkorganisatoren, Livingstone, de prins der zendelingen, schudden hun vruchten uit over vele landen, maar in Gods ogen wonnen ze geen hogere eer dan de twee huisvrouwen. Een van de prachtigste dragers, die veertig jaar lang "elke maand vrucht gaf", werd

afgelopen winter getransplanteerd van de grond van Boston naar de grond van de hemel.

Elke dag en in de kleinste dingen van het leven naar Jezus Christus leven is het geheim van vruchtbaarheid. Een vruchtbaar christen is een groei, geen plotselinge schepping. Een nobel christelijk karakter kan niet verkregen worden door een religie van zondagen en sacramenten en speciale diensten; het is het product van vele dagen van zonneschijn en storm, van het vitale sap van Jezus als het levende Hoofd naar binnen trekken, van conflicten en gebed en zelfverloochening en neergietingen van de Heilige Geest.

De godsdienst die liever arm is dan een oneerlijke dollar aan te raken, die liever door de hevige storm van een zondag naar de missieschool gaat dan op de bank te liggen; een godsdienst die Christus in alles dient uit pure liefde om Hem te dienen, dat is het soort geestelijke groei waarvan de vruchten het goddelijke leven in zich proeven. Gezegend is de Christen wiens brede takken beladen zijn met "appels van goud" voor Gods "manden van zilver". Zo'n zegen ligt binnen het bereik van iedereen die dit boek leest; als je het neerlegt, vraag jezelf dan af: "Draag ik de echte vruchten van de Heilige Geest?"

Een tijdje

In het laatste gesprek van onze Heer met Zijn discipelen voor zijn verraad en kruisiging zei Hij tegen hen: "Over een tijdje zullen jullie Mij zien!". Johannes 16:17. Voor hen lag de bloedige tragedie op Golgotha, en veertig dagen daarna Zijn hemelvaart door de lentelucht naar de hemel. Ze zouden Hem niet meer in aardse gedaante zien. Maar over niet al te lange tijd - vijftig dagen later - zou Hij opnieuw komen door Zijn Heilige Geest in de wonderbaarlijke krachtdoop met Pinksteren. Hij zou dan verheerlijkt worden door de Heilige Geest in de harten van zijn discipelen. Jezus Christus is nu bij Zijn volk, want heeft Hij niet beloofd: "Voorwaar, Ik ben altijd bij u"?

Die lieve, tedere woorden "Na een poosje" hebben diepe gedachten in zich, zoals de stille oceaan in de schemering, gedachten die te diep zijn voor ons begrip. Ze geven kostbare troost aan die gelovigen wier lasten zwaar zijn, door zorg, armoede of ziekte. Als de welvarende maar een tijdje van zijn welvaart kan genieten, dan zal de treurder niet veel langer huilen, of zullen Gods arme kinderen veel langer de pijnen of ontberingen van armoede dragen. Het dagelijkse gezwoeg om het dagelijkse brood te verdienen, de zorg om het vat niet leeg te laten lopen en de schaarse "olie" niet op te laten raken, zal spoedig voorbij zijn. Kop op, mijn broeder! "Over een tijdje zul je Mij zien!" zegt je gezegende Meester, "want Ik ga een plaats voor je bereiden!" Oh de oneindige reikwijdte van de glorieuze overgang! Een paar jaar hier in een nederige woning, waarvan de huur moeilijk te betalen is en dan oneindig lang in het paleis van de Koning der koningen. Hier een schamele tafel en grove kleding die snel tevoorschijn komt, en ginds een gewaad van stralend licht op het

huwelijksgewaad van het Lam! Laat deze gelukzalige gedachte nieuwe moed in je ziel brengen en frisse zonneschijn in je gelaat!

Soms ga ik een ziekenkamer binnen waar de "gevangenen van Jezus Christus" lijden zonder vooruitzicht op herstel. Misschien vallen de ogen van sommige van deze chronische invaliden op dit artikel. Mijn lieve vrienden, leg deze lieve woorden van Jezus "een poosje" onder jullie kussens. Het is maar voor even dat je je Meester moet dienen door je geduldig te onderwerpen aan Zijn heilige wil. Dat chronische lijden zal spoedig voorbij zijn. Die ziekte die geen aardse arts kan genezen, zal spoedig worden genezen door jouw Goddelijke Geneesheer, die je door de aanraking van zijn boodschapper dood in een oogwenk zal genezen tot de volmaakte gezondheid van de hemel! U zult dit vermoeide bed van pijn inruilen voor die kristallen lucht waarin niemand ooit zal zeggen: "Ik ben ziek;" noch zal er nog pijn zijn.

Niet alleen voor de zieken en de straatarme kinderen van God brengen deze tedere woorden van onze Verlosser troost. Laat deze woorden: "Over een tijdje zul je Mij zien!" een helende balsem brengen aan harten die pijn lijden onder onvriendelijkheid, of gewond zijn door verwaarlozing, of treuren onder ontberingen, of bloeden onder scherpe rouwverwerking. Ik bied ze aan als een kalmerend middel tegen verdriet en als troost onder zware beproevingen. "Na een tijdje zul je Mij zien!" De aanblik van Hem zal alle herinneringen uitwissen aan de donkerste uren waarin jij je een weg baant door deze woestijnwereld, naar de herenhuizen van heerlijkheid! "Nog een paar strubbelingen hier, Nog een paar conflicten, Nog even zwoegen en tranen, dan zullen we niet meer wenen!"

Deze woorden van de Meester zijn ook een oproep tot **plichtsbesef**. Na een tijdje zal mijn post op de preekstoel leeg zijn; wat voor soort predikant zou ik moeten zijn in trouw aan stervende zielen? Zondagsschoollerares, over een tijdje zult u de jonge onsterfelijken in uw klas voor de laatste keer ontmoeten. Ben je hen voor Christus aan het winnen?

De tijd is kort! Wat je handen ook vinden om te doen voor de Meester, doe het. Doe het, *Aquila* en *Priscilla*, in de zondagsschool! Doe het, *Lydia*, thuis! Doe het, *Dorcas*, met je naald, en *Maria* in de kamer van ziekte en verdriet! Doe het, *Tertius*, met je pen, en *Apollos*, met je tong! Doe het, biddende *Hannah*, met je kinderen, en maak voor hen de "kleine jas" van christelijk karakter die zij zullen dragen wanneer jij naar huis bent gegaan naar de hemelse beloning van een moeder.

Bedenk ook hoeveel er in een korte tijd bereikt kan worden. De verzoening voor een wereld van stervende zondaars werd tussen twaalf en drie 's middags op het verduisterde Golgotha volbracht. Die flits van goddelijke elektriciteit van de Heilige Geest die Saulus van Tarsus tegen de grond sloeg, was het werk van een oogwenk, maar de grote elektrische brander heeft eeuwenlang over de hele wereld gebrand. Een half uur trouwe prediking van Jezus door een arme rondtrekkende Methodist in Colchester bracht de jongen Spurgeon tot Christus en lanceerde de machtigste bediening van de moderne tijd. Lady Somerset vertelt ons dat een paar minuten van plechtige bezinning in haar tuin haar deden besluiten om een leven van modieuze frivoliteit te verruilen voor een leven van toegewijde vroomheid.

Waarom nog meer gevallen aanhalen, als elke christen kan getuigen dat de beste beslissingen en daden van zijn of haar leven op de spil van een paar minuten draaiden? In de United States Mint munten ze twintig dollar eagles uit het veegsel van goudstof van de vloer. Broeders, we zouden gebruik moeten maken van al onze minuten! Als ze op een sterfbed zo kostbaar zijn, waarom dan niet in de vollere dagen van onze gezonde energie? Generaal Mitchell zei tegen een officier die zich verontschuldigde omdat hij maar een paar minuten te laat was: "Meneer, ik heb de gewoonte om het tiende deel van een seconde te berekenen!" Onze hele eeuwigheid zal afhangen van de "korte tijd" van onze proeftijd hier. Slechts een centimeter tijd om te kiezen tussen een eeuwigheid van heerlijkheid of de eindeloze ellende van de hel!

Moge God ons allen helpen om trouw te zijn, alleen voor een korte tijd; en dan komt de onvergankelijke kroon van heerlijkheid!

GEREED!

"Jullie moeten ook altijd klaarstaan. Want de Mensenzoon zal komen wanneer Hij het minst verwacht wordt." Matteüs 24:44. Wanneer de Dood de naam afroept, wees dan altijd bereid om te antwoorden met "Klaar!". Iedereen denkt dat zijn of haar naam binnenkort zal worden afgeroepen. Iedereen erkent de onzekerheid van het leven en de absolute zekerheid van de dood. Sommigen van hen die deze paragraaf lezen zijn misschien nog maar een paar weken of dagen van de eeuwige wereld verwijderd; de onzichtbare regenput is misschien bijna leeg en er zijn nog maar een paar druppels over. Stel dat dit jouw geval was, mijn vriend, zou je dan bang zijn? Dat zou je niet moeten zijn, als je klaar bent om te gaan; en als je dat niet bent, dan is het van oneindig belang voor je dat je "je huis op orde brengt".

Stel dat je jezelf twee of drie vragen stelt, zodat je weet of je klaar bent voor het naderende appèl.

1. Zijn je zaken in de juiste staat? Zijn je rekeningen eerlijk en worden je boeken zo bijgehouden dat je ze zou willen laten controleren, niet alleen door je executeurs, maar door het Alziend Oog? Iedere man zou er gewetensvol naar moeten streven om zijn zaken zo goed op orde te hebben dat, als een blikseminslag of een hartaanval zijn leven in een oogwenk zou beëindigen, zijn schuldeisers niet het onrechtvaardige verlies van een dubbeltje zouden lijden. De dood is soms een genadeloze onthuller; hij maakt vreselijke onthullingen van de geheime oneerlijkheid van sommige mensen en van de criminele zorgeloosheid en ondoordachtheid van anderen. Zou er ook maar één schuldeiser onder lijden als jij morgen zou

sterven? Want bedenk dat het net zo oneerlijk is om je medemensen te bedriegen vanuit je doodskist als om ze te bedriegen in je werkplaats, je winkel of je kantoor. Geen enkele christen zou zijn schuldeiser willen ontlopen door zich in zijn graf te verstoppen. Het zal iets vreselijks zijn, als een arme, onrechtvaardige medemens een onopgeloste rekening moet meenemen naar het laatste tribunaal. Zorg er dus voor dat je de eeuwige wereld in kunt gaan zonder dat er ook maar één persoon in deze wereld is die jou ervan kan beschuldigen dat je hem onrecht hebt aangedaan! Want de dood is niet het laatste; de afrekening komt in de volgende wereld!

2. Niemand die anderen ten laste heeft die van hem afhankelijk zijn, is klaar om te sterven, tenzij hij de juiste voorzieningen voor hen heeft getroffen. Sommige mensen zijn bang om een testament op te stellen, omdat de dood het krassen van hun pennen niet zou horen en hen op het spoor zou zijn. Dit is erger dan lafheid; het is vaak een schandelijk onrecht tegenover nabestaanden. Niet alleen zou iedere gewetensvolle man een testament moeten maken-maar de eerste voorziening daarin zou voor diegenen moeten zijn die de sterkste morele aanspraak hebben. Gezonde, welvarende, goed opgeleide kinderen hebben niet zo'n sterke aanspraak als zieke ouders, of arme invalide familieleden, of een weldoener die nooit zijn verdiende loon heeft gekregen.

Als je alle eerlijke eisen van degenen die afhankelijk zijn hebt ingewilligd, maak dan van je Heer en Heiland je weldoener. Stop uw geld waar het het meeste goed zal doen nadat u er niet meer bent; want rentmeesterschap reikt verder dan het kantoor van de erfrechter op, het reikt tot aan de dag des oordeels. Het is een gezegend voorrecht om bijbels te

verspreiden of zendelingen te steunen nadat je in de hemel bent aangekomen. Frederick Marquand ging jaren geleden naar zijn rust, maar hij bouwde een nobel gebouw voor de jonge mannen van Brooklyn, een ander voor de Christelijke school van Mr. Moody in de heuvels van Massachusetts en andere soortgelijke bouwwerken elders. Geef de Heer alles wat je kunt zolang je leeft en maak dan zo'n testament dat je je niet zult schamen om Hem te laten zien als je in Zijn tegenwoordigheid komt!

3. Een derde vraag die jij je moet stellen is: Ben ik vergeven? Niet alleen door een medeschepsel dat je verwond of gekwetst hebt. Zorg daar natuurlijk voor; zorg ervoor dat er geen onopgeloste verwondingen en harde woorden en bittere herinneringen in je kist worden gelegd; laat er geen brandnetels groeien in de turf boven je as!

Maar de belangrijkste vraag is: Zijn jouw zonden vergeven? Al die slechte gedachten jegens God, al die geheime zonden die niemand ooit gezien of gedroomd heeft, al die overtredingen van Gods zuivere wet, al je gemiste kansen om goed te doen, al je verwondingen van Christus' liefde en smarten van Zijn Heilige Geest, zijn die allemaal vergeven? Zo niet, dan zullen ze je ziel veroordelen en je hoop in de eeuwigheid de grond inboren!

Ben je naar Christus gegaan voor vergeving? "Wie in Hem gelooft, zal vergeving van zonden ontvangen." Heb je eerlijk belijdenis gedaan en in Jezus' naam om vergeving gevraagd? Heb je de oprechtheid van je belijdenis bekrachtigd door de zonden die je hebt liefgehad op te geven en een leven van gehoorzaamheid aan de geboden van Christus te beginnen? Geen enkel berouw is nuttig als het niet tot Christus leidt. Wanneer

je je ontdoet van je oude hart, door een nieuw en rein hart te hebben, wanneer je een nieuw leven begint in Christus en voor Christus, dan ben je klaar om ofwel in deze wereld te blijven ofwel naar een betere wereld te gaan. "Zalig is de mens, wiens overtredingen bedekt zijn." Er is geen veroordeling in deze wereld of in de volgende wereld voor de mens die in Christus Jezus is.

Er kunnen nog meer vragen worden gesteld. Maar als je zeker bent over deze punten die zojuist zijn genoemd, als je een eerlijk "ja" kunt geven op de vragen die al zijn gesteld, dan hoef je niet bang te zijn om je naam geroepen te horen worden. Je hoeft je niet te schamen om jezelf aan de deur van het Huis van je Vader te presenteren. Die deur zal opengaan om jou "een overvloedige toegang" te geven!

Vrolijke gedachten over naar huis gaan

Er is één ding dat we allemaal op een dag moeten doen en dat is sterven. Het is goed om af en toe aan de poort van ons graf te kloppen en te luisteren of er een pijnlijke echo van binnenuit komt. Als ik mijn mooie perceel op "Greenwood cemetery" bezoek, voorspel ik vaak het onvermijdelijke uur waarop mijn lichaam naast dat van mijn godvruchtige kinderen in onze familie slaapkamer zal worden neergelegd, "slapend in Jezus". Dit is de juiste manier voor een verlost kind van Christus om over sterven te denken en te spreken.

Heel veel goede mensen worden geplaagd en gekweld door een vage afschuw over hun laatste uren; ze hebben gehoord over de "doodsangst" en "sterfbed kwellingen," en sterven werkelijk duizend doden door angstige verwachtingen. Nu kan het sommige van deze uitstekende mensen opluchten om eraan herinnerd te worden dat er in de overgrote meerderheid van de gevallen maar weinig lichamelijk lijden is in de laatste momenten. Voor een oprecht Christen zijn weinig dingen in het leven minder pijnlijk dan het einde van het leven. Als onze zielen in vrede zijn, hoeven we ons geen zorgen te maken over lichamelijk lijden, want een dodelijke ziekte heeft meestal een zeker verlammend effect op de zenuwen, zodat de stervenden heel weinig lijden. Dat is mijn observatie geweest.

"Ik had niet gedacht," zei een godvruchtig man, "dat het zo gemakkelijk kon zijn om te sterven." Als het leven wegebt, gaat meestal ook de gevoeligheid voor pijn mee. Een eminent scheikundige blies zo zachtjes zijn laatste adem uit, dat een theelepeltje melk dat hij in zijn hand hield niet

eens van streek raakte, de dode hand hield het stil. De dood is heel vaak een langzaam vervagen van de vermogens, als het aanbreken van een rustige schemering.

Het gehoor blijft soms zo scherp dat de stervende een gefluister in de kamer hoort. "Ze zinkt heel snel," fluisterde een verzorger in de sterfkamer van een godvruchtige vrouw. "Nee, nee!" was het snelle antwoord van degene die de woorden had opgevangen. "Nee, ik zink niet weg, ik ben in de armen van mijn Heiland!"

Van de tragische ongelukken en sterfgevallen op het slagveld moet een groot deel zonder ernstige lichamelijke pijn zijn; want een schotwond is geneigd om de gevoeligheden te verdoven. Als een kogel het hart of de hersenen doorboort, kan er geen pijn zijn; waarschijnlijk wist onze glorieuze martelaar Abraham Lincoln "nooit wat hem overkwam". Verdrinken is verre van pijnlijk. Degenen die gereanimeerd zijn, vertellen ons dat hun sensaties nogal opzwepend waren. Enigszins vergelijkbaar zijn de gevoelens van diegenen die doodgevroren zijn in de poolgebieden; zij waanden zich wegzinken in een zoete slaap. Maar het herstel, het ontdooien, was een ondraaglijke kwelling.

Het is ongeveer hetzelfde met achterblijvers in onze kerken, zij vinden het heel gemakkelijk om weg te vallen in geestelijke loomheid, maar wanneer God in barmhartigheid hen wakker maakt en hen door strenge kastijdingen bijbrengt, gaat het proces van zielsovertuiging en berouw gepaard met hevig lijden. Gezegend is de klap die een bevroren christen wakker maakt!

Ik ben getuige geweest van een paar juichende en triomfantelijke sterfbedden, maar extatische verrukkingen zijn zeldzaam. Kalmte, zoete rust is vaak de houding van het kind van God dat wacht op de boodschapper die hem naar huis zal brengen. Aan de andere kant ben ik maar zelden getuige geweest van schrijnende benauwdheid van de kant van hen die geen blijk hadden gegeven van voorbereiding om God te ontmoeten. Voor al zulke mensen, hoe rustig hun vertrek ook mag zijn, de verschrikkelijke pijn moet daarna komen! De echte "angel van de dood" is niet lichamelijke pijn, of scheiding van dierbaren, of kortstondige wroeging. Het is een verspild leven, een afgewezen Heiland en een verloren ziel! Het volle bewustzijn en de gevolgen hiervan worden in de volgende wereld gerealiseerd.

Het is noch verstandig noch goed voor een oprecht, actief en gezond christen om te vaak aan sterven te denken. Het belangrijkste is om elke dag een volle, dappere dag te werken. Laten we niet te ver vooruit kijken; het gezegende loon zal zeker zijn, als de zon ondergaat. Onze liefhebbende Vader houdt onze tijden in Zijn eigen hand; Hij weet wanneer Hij ons moet ontslaan van de levensschool en ons moet bevorderen naar de hogere rang in de hemel. Het is een luxe om een vol, hartelijk, krachtig leven voor Jezus te leiden, te zaaien en te oogsten, te vullen en gevuld te worden. Zodra God iets beters voor ons heeft om te doen, en iets rijkers voor ons om van te genieten, en iets hogers voor ons om te bereiken, laat ons dan blijmoedig achter hen aan gaan!

Een oog op de hemel

Een man die op weg gaat naar een vreemd land - vooral als hij van plan is daar te gaan wonen - doet er verstandig aan de plaatsen in dat land te bestuderen en de taal en gewoonten van de mensen te leren kennen. Zijn gedachten zullen daardoor veel zijn. Maar besteedt de grote meerderheid van zelfs ware christenen veel tijd aan gedachten over de hemel? Toch zal het hun woonplaats zijn door ontelbare eeuwen heen. Over niet al te lange tijd, misschien wel binnen een paar dagen voor sommigen van ons, zal de sluier die de eeuwige wereld verbergt, wegvallen en zullen de poorten van het Vaderhuis opengaan voor onze verbaasde blik! Als de hemel klaar is voor de verloste mensen van Christus, dan moeten zij zich zeker klaarmaken voor de hemel. We zouden meer moeten denken aan ons toekomstige en eeuwige thuis. Als onze schatten daar zijn, dan zouden onze harten daar ook moeten zijn in frequente en vreugdevolle verwachtingen.

John Bunyan vertelt ons over zijn pelgrim dat "zijn hart warm werd van de plaats waar hij heenging". "Dit is niet uw rustplaats, want zij is verontreinigd, zij is geruïneerd, onherstelbaar!" Micha 2:10. Deze wereld is niet onze rust. Het is slechts onze tijdelijke verblijfplaats, ons strijdtoneel om te strijden tegen zonde en Satan, onze wijngaard waarin we tot zonsondergang moeten werken voor onze Meester en onze medemensen, onze trainingsschool voor de ontwikkeling van karakter en groei in genade. Een christen voor wie Jezus Christus echt is en de heerlijkheden van de komende wereld echt zijn, en die zijn genegenheid op de dingen hierboven heeft ingesteld, moet onvermijdelijk enkele diepe overpeinzingen hebben over zijn huis en zijn prachtige erfenis. Hij leest er graag

over en verzamelt gretig de paar grootse, opvallende dingen die zijn Bijbel hem vertelt over die heerlijke Stad van God. Tot zijn lievelingsliederen behoren "Het Gouden Jeruzalem" en de "Lichtende Kust"; zij zijn als repetities voor zijn aandeel straks in de sublieme lofzangen van de hemel.

Soms, wanneer zorgen zwaar drukken, of lichamelijke pijnen scherp worden, of rouwgevallen zijn huis verduisteren, krijgt hij heimwee en zegt hij: "O, had ik maar vleugels als een duif, dan zou ik wegvliegen en tot rust komen!" Zulke vrome meditaties bewijzen niet dat een man of vrouw een dromerige mysticus is. Het zijn niet de vrome emoties van rouwenden voor wie deze wereld al haar charme heeft verloren; of van enthousiastelingen wiens religie verdampt in louter emotie. De honderdjarige Paulus herinnert zijn medearbeiders er voortdurend aan dat "ons burgerschap in de hemel is. En wij wachten vol ongeduld op een Redder van daar, de Heer Jezus Christus!" Filippenzen 3:20

De godvruchtige Samuel Rutherford, van wie gezegd werd dat hij altijd studeerde, altijd predikte en altijd de zieken bezocht, vond tijd om zich te voeden met vooruitzien op het Paradijs. Hij vertelt ons dat hij er vaak naar verlangde om "aan de buitenkant van de poorten van het Nieuwe Jeruzalem te staan en door een spleet van de deur te kijken en het gezicht van Christus te zien". Hij roept uit: "O, tijd, ren snel! Oh, mooie dag, wanneer zul je aanbreken? Oh, schaduwen, vlucht weg! Oh, geliefde Bruidegom, wees voor mij als de ree of het jonge hert op de bergen van verdeling!"

Geen mens in de moderne tijd heeft een boek geschreven dat zo vol is van hemelse aspiraties als Richard Baxter's "Saint's Everlasting Rest". Toch was Baxter een van de meest praktische filantropen. Terwijl hij mediteerde over het Betere Land sleet hij zijn drukke leven in zijn streven om van Engeland een beter land te maken; en de stad Kidderminster werd gerevolutioneerd door zijn onophoudelijke arbeid voor de lichamen en de zielen van zijn inwoners!

Intens geloof en intense praktijkgerichtheid werden prachtig verenigd in wijlen A. J. Gordon uit Boston. Als hij één oog op de hemel gericht hield, hield hij het andere wijd open om de zonden, de strikken en het verdriet van zijn medeschepselen overal om hem heen te zien.

Ik geloof echt dat als we meer over de hemel zouden nadenken en ons meer de onuitsprekelijke zegeningen ervan zouden realiseren, we er harder naar zouden streven om anderen daarheen te brengen; we zouden er niet tevreden mee zijn om daarheen te reizen op een pad dat slechts breed genoeg is voor één persoon. Het is geen wonder dat sommige belijdende christenen geen duidelijker glimp opvangen van de hemelse wereld. Hun zicht is vertroebeld. Zoals een heel klein voorwerp dat dicht bij het oog wordt gehouden de middagzon verbergt, zo kan een christen een dollar zo dicht bij het oog van zijn ziel houden dat hij zowel Christus als de hemel buitensluit.

Vissen die lange tijd in een spelonk opgesloten zitten, worden blind; en zo zal ieder van ons zelfs het vermogen tot geestelijk zien verliezen, als we onszelf opsluiten in een spelonk van wereldsgezindheid!

Misschien zegt een lezer van dit artikel wel moedeloos: "Nou, ik krijg nooit zicht op de hemel; ik ben helemaal in de mist; er zijn alleen maar wolken en duisternis voor mijn ogen." Mijn vriend, kijk uit waar je staat! Je bent in Satans moerassige grond en tussen de moerassen waar de mist voortdurend woont. Sinds je de "Koningsweg" hebt verlaten, sinds je het rechte pad van de plicht hebt verlaten, sinds je eerlijk bidden en christelijk werk hebt opgegeven, en Gods Boek voor jouw grootboek, en de dienst van Christus voor de dienst van Mammon, ben je afgedwaald naar het territorium van de duivel! De hemel is niet zichtbaar voor achterblijvers! En pas als je voeten weer op het rechte pad van staan, oprechte, onbaatzuchtige gehoorzaamheid aan Jezus Christus, en je ogen zijn uitgespoeld met oprechte tranen van berouw, zul je een frisse, verblijdende glimp opvangen van die hemelse rust die overblijft voor het volk van God. Werp je wereldse last van je af, mijn vriend; en de zonden die je zo gemakkelijk belagen en zet je voeten weer in het spoor, loop met geduld de wedloop die voor je ligt, terwijl je naar Jezus kijkt, de Auteur en Voleinder van je geloof. Als je je oog weer op Christus hebt gericht, zul je niet langer klagen dat de hemel volkomen uit het zicht is.

Zij wier hart in de hemel is en die hem voortdurend voor ogen houden, hebben overvloedige bronnen van geestelijke vreugde. Ze vernieuwen hun kracht terwijl ze omhoog en hemelwaarts voortgaan. Wat kan het hen schelen dat de weg lang is en de heuvels soms steil zijn, dat er vaak leeuwen op de weg zijn, dat er kruisen gedragen moeten worden, dat er valleien van de doodsschaduw zijn die doorkruist moeten worden, en dat niet ver voor hen de rivier des doods is waarover geen brug is! Geen van deze dingen stoort hen! De hemel ligt aan het einde van de weg, gehuld in zijn heerlijke licht! De berg Sion is daar, de stad van de levende God

en het ontelbare gezelschap van engelen, waarvan sommigen oude vrienden blijken te zijn die al sinds onze geboorte in Christus een oogje op ons hebben.

Vanaf de heuveltoppen kunnen we, met de verrekijker van het geloof, de hemel zo dichtbij brengen, dat we zijn poorten en straten van blinkend goud kunnen zien, en het Lam op Zijn troon! Dit uitzicht op onze onvergankelijke erfenis van heerlijkheid zou onze ijver enorm moeten stimuleren. De tijd is kort en wordt elke dag korter. Als we daar schatten willen hebben, moeten we die nu veilig stellen; er is geen tijd te verliezen. Als we daar zielen willen leiden, dan moeten we daar nu achteraan gaan. Als we daar een kroon willen dragen, hoe nederig ook, dan moeten we die nu winnen. Christelijke ijver hangt af van innerlijke warmte; en veel van die warmte moet uit de hemel komen.

"Wanneer," riep de grote oude Baxter uit, "wanneer, o mijn ziel, ben je het warmst geweest? Wanneer heb je het meest je winterse zorgen vergeten? Het is wanneer je boven bent gekomen, het dichtst bij Jezus Christus, en met Hem hebt gesproken, en de herenhuizen van glorie hebt bekeken, en jezelf hebt gevuld met zoete voorproefjes, en met de bewoners van de hogere wereld!"

Het is zeker dat wie Christus niet liefheeft, de hemel niet liefheeft; en wie de hemel niet liefheeft, zal de hemel nooit zien. Een godvruchtig leven is slechts een wachten en een zwoegen in deze aardse tent voor Christus, totdat we de herenhuizen met Christus binnengaan! Broeders, de mijlen naar de hemel zijn kort; laten we bezig zijn met hart en handen als de

oproep klinkt: "Kom hier!" En zij stegen op naar de hemel! Openbaring 11:12.